UFO 24

R.U.F.O.R.
Vol.6,Nr.2,1984

Malasia.
29 mai 1968.

Primul document fotografic al unui OZN publicat în China, a apărut pe prima pagină a periodicului Malaya Daily News în 1968.
În limba chineză «OZN» se spune «Lai-Li-pu-ming fei huing-Wut'i».

不明飛行物體來歷

- OZN-uri deasupra Chinei.
- Sindromul „Omul în Negru" - (2).

- Problema OZN.
- Fenomene de transformări S-T în manifestările ufologice. - (2).
- 15 descoperiri preistorice neexplicate.

UFO

VOL. 6 Nr. 2 1984

SUMAR

- 15 DESCOPERIRI PREISTORICE NEEXPLICATE ..... pag. 2
  de W. Lechler
- FENOMENE DE TRANSFORMĂRI SPAȚIO-TEMPORALE ÎN MANIFESTĂRILE UFOLOGICE (2) ..... pag. 5
  de Adrian Pătruț
- O.Z.N. -uri DEASUPRA CHINEI ..... pag. 26
  de Paul Dong (trad. A.Moraru)
- ENIGMATICE GLOBURI STRĂLUCITOARE STRĂBAT CERUL TERREI (V) ..... pag. 29
- SINDROMUL "OMUL ÎN NEGRU" (2) ..... pag. 39
  de B. Eric Schwarz (trad. I.Truia)
- PROBLEMA O.Z.N. ..... pag. 45
  de J. E. McDonald
- INFORMAȚII ..... pag. 49

" ... NIMIC NU FAVORIZEAZĂ ATÎTEA ZVONURI ȘI PANICI CA IGNORANȚA. DE ACEEA PUBLICUL ARE DREPTUL LA ADEVĂR ..."

Dr. Carl Gustav Jung

ÎN EVIDENȚĂ

UFO
RUFOR
FORUM
FORUM

15 DESCOPERIRI PREISTORICE NEEXPLICATE

In "Lexiconul pre-astronauticii" de Ulrich Dopatka, la capitolul "Curiozităţi" se relatează despre descoperiri care par a fi făcute cu scopul de a crea o totală dezordine în cunoştiinţele noastre preistorice:

1. In octombrie 1944, lingvistul Dr.T. Horàk a găsit într-o peşteră din Plavince şi Lubocna în Cehoslovacia, un siloz negru cu un diametru de 25 de metri. Masa sticloasă din care era compusă, nu a putut fi determinată cu precizie.

2. In Virginia (SUA), într-o geodă de 500 mii ani vechime s-a găsit un surub metalic hexagonal în formă de "luminare".

3. Intr-o mină de cărbune sovietică din Ural s-ar fi găsit un clindru perfect de fier într-un strat de aproximativ 1 milion de ani vechime.

4. In mina de cărbuni americană de la Hammonsville, Ohio, muncitorul James Parssons săpa la cîţiva metri de suprafaţă. In spatele unui strat de cărbune degajat a apărut deodată un zid cu inscripţii necunoscute.

5. Geologii au dat în Canionul Fischer, Nevada, (SUA) într-un strat carbonifer, peste o amprentă, o urmă de talpă de pantof, pe care se mai puteau vedea încă cusăturile. Vechime urmei se estimează la 15 milioane de ani.

6. Culegători de pietre au găsit în 1961 la Olacha, California, (SUA), în deşertul Amargosa, o piatră a cărui interior conţinea un amestec de roci unite prin topire şi care prezenta o suprafaţă irizantă. In mijloc se afla un stift metalic lucios cu diametrul de 2 mm. şi lungimea de 17 mm.

7. In mina Wonderstone din Transvaal, Africa de Sud, se găsesc mereu de vreo 20 de ani, bile metalice aplatizate cu un diametru între 1 - 5 cm., într-o formaţiune de rocă de cca. 2,8 miliarde de ani vechime. Savanţii sînt de părere că nici un proces geologic nu ar fi putut să formeze aceste bile de metal şi metalul însuşi cu greu s-ar fi putut forma pe o cale naturală. Pe toate aceste obiecte curioase de-a lungul ecuatorului, sînt incizate 3 linii paralele. Unele bile sînt goale pe dinăuntru, altele sînt umplute cu o substanţă buretoasă, care devine

praf, dacă corpul-carcasă este spart. In afară de aceasta sferele se învîrtesc încet în jurul axelor lor proprii, fără a primi vreun impuls din afară. "Este un mister. Nu pot să-mi închipui ce ar putea reprezenta aceste"obiecte", ne explică J.R.Melver, profesor de geologie de la Universitatea din Johanesburg.

8. Potrivit unei informaţii din ziarul londonez "Times", din 24.12.1851. un anume Hirma de Wirt a găsit în California o bucată de cuarţ ce conţinea aur. Cînd din întîmplare roca îi căzu din mînă, din interiorul cuarţului ieşi la iveală un cui de fier cu un cap perfect intact.

9. In 1845,Sir David Brewster aduce Societăţii Britanice de Stiinţe un raport care a stîrnit interes. Un bloc de piatră dintr-o carieră de piatră din Kingsoodie, din Nordul insulei britanice, conţinea un cui de 50 cm. lungime, al cărui capăt era ruginit;2,5 cm. din cui, între care şi capul său, erau puternic prinşi în rocă.

10. Cînd în primăvara lui 1851 în Dorchester, din Massachusetts (SUA) o dinamitare a desprins mari bucăţi de stîncă, printre bucăţile de piatră s-a găsit un pahar în formă de clopot, gravat şi făcut dintr-un metal necunoscut. Obiectul are 11,5 cm. înălţime; diametrul de jos e de 16,5 cm iar cel de sus de 6,3 cm. Metalul era de 3 mm. grosime şi de culoarea zincului. Suprafaţa exterioară a paharului era ornamentată cu un minunat şi cizelat buchet de flori.

11. Cînd în 1889 în Nampa, Idaho (SUA), M.A. Kurtz săpă o fîntînă arteziană la o adîncime de 90 m., descoperi o mică figură de lut de 3,8 cm. înălţime care reprezenta o femeie. Inainte de a da această statuie, Kurtz a săpat prin următoarele straturi: 4,5 m. lavă întărită, 30 m. aluviuni de nisip, 15 cm. pămînt galben, 12 m. aluviuni de nisip, din nou pămînt galben, aluviuni de nisip, pămînt galben, apoi bucăţi de pămînt galben amestecat cu nisip şi în final nisip grosier. Figurina cunoscută sub numele de "statueta de la Nampa" se poate admira astăzi la muzeul Societăţii Istorice din Boise, Idaho.

12. La 11.06.1891, ziarul Morrisonville Times (Illinois,SUA), publică un articol despre o femeie care a spart cărbune pentru locuinţa sa. Spre surprinderea sa, două jumătaţi ale unei bucăţi de cărbune erau legate printr-un lanţ, care pătrundea adînc în cele două bucăţi de cărbune.

13. In anii 1786-88 s-au găsit într-o carieră de piatră din Aix-en-Provence, la 15 m. adîncime, dedesubtul a 11 straturi de calcar, monede, unelte, socluri de coloane şi alte pietre prelucrate.

Amănunte despre această descoperire uimitoare sînt citate de un corespondent anonim în "American Journal of Science" sub titlul "Mineralogia grafului Bourbon".

14. In iulie 1887, patru căutători de aur scormoneau regiunea deluroasă din Spring Valley, din Eureka, Nevada (SUA). Deodată, unul dintre căutătorii de aur îi face atenţi pe camarazii săi asupra unui obiect curios, care ieşea din stîncă. Obiectul se dovedi a fi un picior omenesc, care era rupt (tăiat) deasupra genunchiului. Căutătorii de aur transportară curioasa descoperire în cel mai apropiat oraş din deşert, Eureka, unde piciorul a fost curăţat de stratul de cuarţ şi examinat cu atenţie de doi doctori. Era vorba de un picior omenesc, însă se pare că aparţinea unui uriaş, pentru că tibia şi peroneul măsurau 99 cm. de la călcîi pînă la genunchi. Uriaşul trebuie să fi fost de cca. 3,7 m. înălţime.

15. In 1885, austriacul Dr. Gurlt găsi într-un bloc de cărbune din terțiar un ciudat cub, în greutate de 785 de grame. Acesta era compus dintr-un aliaj dur din oțel-nichel-cărbune. Știința n-a putut niciodată să tragă o concluzie comună asupra acestei curiozități. Cubul a fost păstrat până în 1910 în muzeul din Salzburg. In anul 1958 s-a reîntors în localitatea în care a fost găsit, aflîndu-se în prezent în muzeul din Vöcklabruck.

Aceste puține cazuri nu ar trebui să stîrnească doar clătinări din cap sau uimire. Ele sînt capabile să răstoarne întreaga noastră viziune despre preistorie. Nu e obligatoriu ca aceste cazuri să aibe tangență cu vizite extraterestre, dar indică totuși că cu mult înaintea epocii noastre tehnice a existat o civilizație care prelucra metale și producea cuie și oțel.

Wilhelm Lechler

Bibliografie

1. Ulrich Dopatka : "Lexicon der Prä-Astronautik", ed. Econ Verlag, 1979.
2. "Esotera" nr. 11/1979, pag. 971, ed. Herman Bauer, Freiburg, i.Br.
3. Andrew Tomas: "Wir sind nicht die ersten", pg. 44, ed. Hieronimi, Bonn, 1971.
4. Balsiger & Sellier : "Die Arche Noah", pg. 69., editura Econ, 1979.
5. Michell & Richard : "Die Welt stecht voller Wunder",pag.191, Econ-Verlag, 1979
6. Peter Kolosimo :"Sie kamen von einem anderen Stern", pag. 136, 231, ed. Limes 1969.
7. Arhiva Erich von Däniken, nr. 298

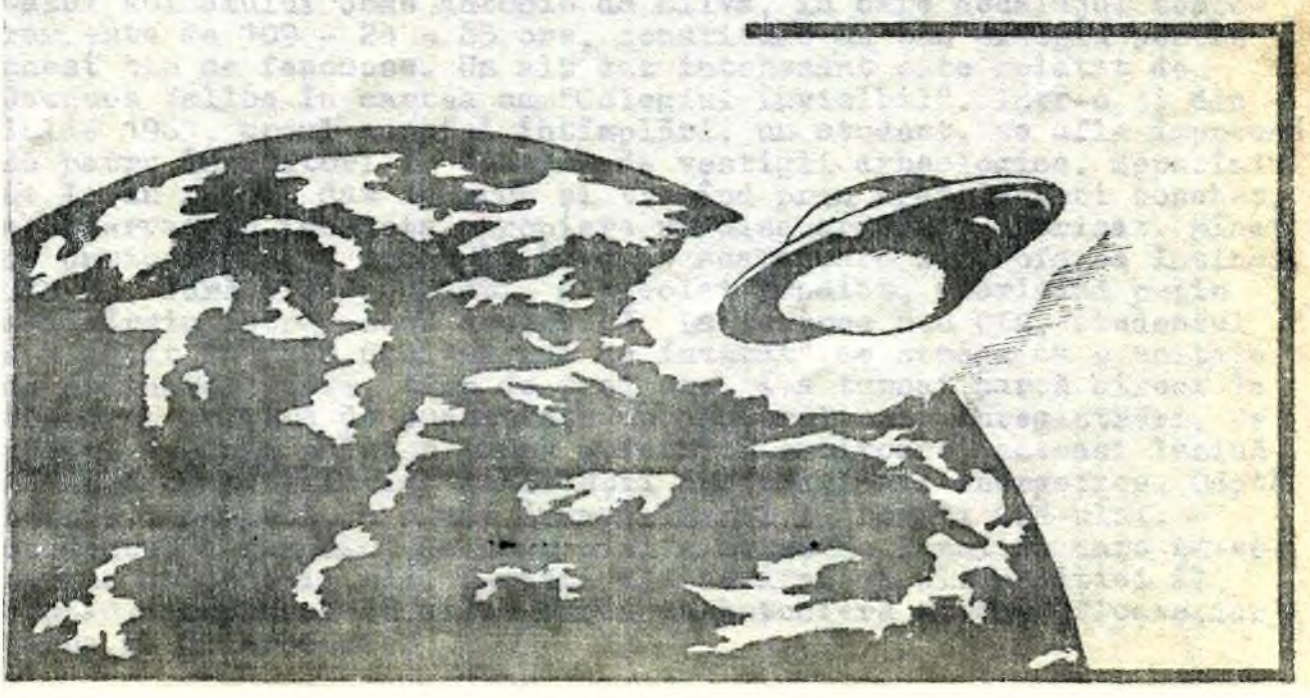

Transmutation

FENOMENE DE TRANSFORMĂRI SPAȚIO-TEMPORALE IN MANIFESTĂRI UFOLOGICE

(II)

Este un acord aproape unanim printre partizanii existenței unei realități "subtile", pe care am denumit-o informațional-energetică, de a o considera un "veșnic prezent" (eternal-now), deoarece în ea spațiul și timpul par să-și piardă semnificația și importanța binecunoscută.
Revenirile din acest "veșnic prezent" în "aici și acum" (here-and-now), adică din realitatea informațională în cea fizică, în experiențe paranormale, presupun o ghidare spațio-temporală corespunzătoare. In aceste experiențe, apreciate de subiecți ca ca adevărate absențe temporale din realitatea fizică, pot apare astfel uneori decalaje temporale, ele semnificînd diferența dintre intervalul de timp scurs în realitatea fizică și cel petrecut de subiect în realitatea informațională (intervale de timp, referitoare la durata experienței, sînt măsurate după etaloanele realității fizice).

In marea majoritate a cazurilor, decalajul este pozitiv. Absența temporală cu decalaj pozitiv reprezintă o temă preferată a povestirilor tradiționale ale multor popoare, începînd cu Scoția sau Danemarca și terminînd cu îndepărtata Chină sau Vietnam. Eroul acestor povestiri, ajuns din întîmplare pentru cîteva zile pe un alt tărîm, constată cu stupoare la reîntoarcerea acasă că toți contemporanii săi sînt demult dispăruți.
Cazul soldatului José Antonio da Silva, în care decalajul temporar este de 109 - 24 = 85 ore, constituie un bun exemplu pentru acest tip de fenomene. Un alt caz interesant este relatat de Jacques Vallée în cartea sa "Colegiul invizibil". Intr-o zi din iulie 1961, eroul acestei întîmplări, un student, se afla împreună cu patru însoțitori în căutare de vestigii arheologice. Separîndu-se la un moment dat de grup și trecînd prin spatele unui boschet, a observat în imediata apropiere un disc argintiu aterizat. Mînat de curiozitate, a urcat la bord pe scara care i se oferea întinsă, OZN-ul, fără alți ocupanți, a decolat imediat, aterizînd puțin mai tîrziu într-o zonă deșertică. La ieșirea din OZN, studentul s-a găsit în fața unei"mașini de învățat" ce semăna cu o unitate de ordinator, care, timp de trei ore, i-a turnat parcă direct în creier o mulțime de cunoștințe cu ajutorul unor înregistrări. Pe vîrful mașinii pulsa o lampă puternică orbitoare, aceeași lumină intensă caracteristică realității informațional-energetice. Odată lecția încheiată, a urmat drumul înapoi la bordul OZN-ului. Studentul a reapărut la doar cîtiva metri de locul în care se separase de colegii săi. Unități ale armatei și ale poliției îl căutau. Trecuseră 18 zile. Purta la butonieră aceeași floare,iar barba nu îi crescuse.

Cazurile de absenţă temporală în care decalajul este negativ sînt rarisime. Una dintre cele mai spectaculoase experienţe de acest gen este cea a caporalului Armando Valdés. In noaptea de 24/25 aprilie 1972, caporalul Valdés se afla împreună cu şapte soldaţi într-o misiune de patrulare, undeva în regiunea andină Arica, situată la circa 4.000 metri altitudine. In jurul orei 4, o santinelă a raportat că din cer au coborît două lumini de culoare violetă. Una dintre ele, suspendată la joasă înălţime, la circa 500 metri de militari, lumina întreaga zonă cu strălucirea sa intensă. Ingrijorat de această prezentă inoportună, caporalul Valdés, s-a decis să cerceteze singur "inamicul potenţial". Era ora 4,15 cînd a pornit spre lumina violacee, somînd-o să se identifice şi să se îndepărteze. Dar, după cîţiva metri parcurşi, caporalul Valdés a dispărut brusc din faţa soldaţilor săi uimiţi. El a reapărut la fel de neaşteptat, în acelaşi loc, 15 minute mai tîrziu. Avea o barbă care corespundea la cîteva zile de creştere, deşi, aşa cum au confirmat şi superiorii săi, se răsese înaintea începerii misiunii de noapte. Ceasul de mînă era oprit la orele 4:30, iar calendarul său indica nu 25, ci 30 aprilie. Caporalul Valdés nu şi-a reamintit nimic din cele petrecute în timpul absenţei sale temporale.

In modelul OBE clasic, în timp ce Ego-ul conştient al subiectului este proiectat în realitatea informaţională corpul fizic rămîne imobil tot timpul experienţei în realitatea fizică.
Procesele fiziologice cu unele modificări, aşa cum sugerează cercetări recente, continuă să se desfăşoare conform intervalului de timp petrecut de corpul fizic în realitatea fizică şi nu a celui apreciat de Ego-ul conştient în realitatea informaţională. In general, experienţe în care subiecţii sînt femei sau bărbaţi cu barbă, cum este cea a soldatului José Antonio da Silva, nu pot infirma categoric modelul OBE clasic, deoarece poate fi formulată ipoteza că decalajul temporal, adică diferenţa dintre intervalul de timp scurs în realitatea fizică şi cel apreciat de Ego-ul constient în realitatea informaţional-energetică, s-ar datora doar stării înalt alterate a subiectului, care poate modifica semnificativ capacitatea de apreciere a intervalelor temporale. Această ipotezã simplificatoare, care ar rezolva o serie de aspecte ce ridică mari probleme teoretice, este însă categoric infirmată de cazuri de absenţă temporală în care sînt angajaţi bărbaţi fără barbă, asemenea studentului lui Vallée sau caporalului Valdés.
Faptul că studentul nu avea barbă la întoarcerea din absenţa sa de 18 zile, în timp ce caporalul Valdés a revenit cu o barbă nerasă de cîteva zile, doar după 15 minute de absenţă, în concordanţă cu intervalele de timp apreciate a fi petrecute în realitatea informaţional-energetică, demonstrează că, pe parcursul experienţelor, nu numai Ego-ul conştient dar nici corpul lor fizic nu s-a mai aflat în realitatea fizică.

Spre deosebire de modelul OBE, cînd corpul fizic rămîne în realitatea fizică, în ceea ce vom denumi OPRE (out-of-the-physical-reality experience = experienţă în afara realităţii fizice), corpul fizic este dematerializat, aflîndu-se într-o stare virtuală, potenţială, informaţională.

Inainte de a dezvolta acest model ne vom opri însă asupra unor fenomene cîndva la mare modă, aşa-numitele aporturi.
Aporturile tipice constau în pătrunderea bruscă a unor corpuri materiale în spaţii închise.

In perioada de aur a parapsihologiei, aporturile erau aproape nelipsite din séance-uri.
Flori, cărţi, bijuterii, scrumiere, sonerii, pietre fierbinţi cădeau din tavan în încăperile sigilate în care se desfăşurau experienţele, adesea în plină lumină, aduse inexplicabil din alte încăperi sau chiar din locuri îndepărtate, situate la distanţe de kilometri.

Tipul clasic al acestor fenomene romantice ale unei perioade romantice îl constituie florile proaspete, frumos parfumate, cu picături de rouă încă pe ele, care cad în număr impresionant din tavan şi pe care subiectul le dăruieşte asistenţilor. S-a constatat că obiectele aportate se materializează la înălţimi mici, de obicei cam la 3 metri, astfel încît căderea lor se face cu viteză moderată, fără a pune în pericol integritatea corporală a celor prezenţi.

Prin anii '20, Ochorowicz a realizat experienţe foarte interesante în care un subiect puternic, Stanislawa T. (Tomczyk), făcea să dispară în plină lumină diferite obiecte din încăpere pentru a le readuce din nou puţin mai tîrziu. E aproape îngrijorătoare constatarea că, atunci cînd subiectul era prea obosit, obiectele nu mai reapăreau niciodată, rămînînd poate pentru totdeauna condamnate la existenţă într-o stare virtuală, non-manifestă. Rămîne să ne întrebăm dacă acele multe cazuri de dispariţii misterioase, relatate prea des de-a lungul timpului pentru a fi toate doar anecdotice, nu reprezintă fenomene asemănătoare.

Aspectul cel mai interesant ridicat de aporturi este cel de hiloclastie, adică aparenta pătrundere a materiei prin materie, deoarece, nu numai bunul simţ, ci şi legi fundamentale ale fizicii demonstrează că două corpuri materiale nu pot ocupa simultan aceeaşi poziţie în spaţiul fizic.

Pentru a explica aporturile, producerea lor, au fost formulate de-a lungul timpului mai ipoteze. Speculînd teoriile lui Riemann şi Gauss asupra spaţiilor matematice n-dimensionale, unde "n" aparţine mulţimii numerelor naturale, putînd lua şi valori mai mari decît 3, astronomul german Zöllner şi-a pus încă din anul 1877 întrebarea dacă în fenomenele de aport nu intervine un hiperspaţiu cvadridimensional.

Două mîini plane, simetrice, desenate pe o hîrtie nu sînt superpozabile în spaţiul pe care îl ocupă. Ele se pot suprapune doar prin îndoirea colii de hîrtie, adică prin trecerea ei pentru o clipă în spaţiul tridimensional. In foarte multe cărţi de popularizare, care abordează problema spaţiilor multidimensionale, este prezentată următoarea experienţă imaginară.
Se decupează o suprafaţă bidimensională, pe care o putem denumi încăpere plană închisă, în care se găseşte un om, evident tot bidimensional. In încăperea plană închisă se pot introduce şi alte structuri plane, însă numai aducîndu-le prin spaţiul tridimensional pe direcţia axei Z. Pentru omul bidimensional, lipsit de capacitatea de a percepe o a treia dimensiune (axa Z), deci de noţiunea de înălţime, aceste structuri apar în încăperea închisă brusc şi inexplicabil. Extrapolînd experienţa în spaţiul tridimensional, apariţia bruscă a unor obiecte în încăperi închise poate fi explicată matematic foarte bine prin intervenţia unei a patra dimensiuni.

Pentru a verifica ipoteza celei de-a patra dimensiuni în fenomenele de aport, Zöllner a conceput o serie de experienţe, pe care le-a intreprins binecunoscutul subiect Slade. Printre altele, Slade a reuşit să facă şi să desfacă noduri de corzi şi funii sigilate la capete, a extras monede din casete sigilate sau a reuşit să introducă una într-alta inele de dimensiuni diferite şi din diferite materiale. Teoria matematică arată că o structură n-dimensională, trecută prin spaţiul n + 1 dimensional, va reveni în formă simetrică, identică cu imaginea sa iniţială în oglindă. Astfel, un om normal (din n = 3) ar trebui să aibă la revenire din hiperspaţiul cvadrimensional (n = 4) inima pe dreapta, ficatul pe stînga, etc. Zöllner a încercat să verifice acest aspect în experienţe în care Slade a trecut prin masă două scoici de dimensiuni diferite şi sensuri diferite de răsucire a cochiliilor. Spre dezamăgirea lui Zöllner, sensul de răsucire a cochiliilor nu s-a modificat.

Rezultatul negativ al acestei experienţe, de aşteptat de altfel, deoarece multele cărţi aportate se citeau tot de la stînga la dreapta şi nu invers, desfiinţează, spunem noi, ipoteza intervenţiei unui hiperspaţiu 4-dimensional în fenomenele de aport.

Ipoteza cea mai larg răspîndită, singura capabilă să explice toate aspectele aporturilor, este cea a dematerializării - rematerializării obiectelor aportate. Am preferat aceşti termeni consacraţi, deşi expresia corectă ar trebui să fie desubstanţializare-resubstanţializare. Max Long rezumă ipoteza în următoarea definiţie : "Un aport este ceva care poate fi dizolvat într-o formă invizibilă într-un loc, transportat la locul dorit şi apoi solidificat în starea iniţială."

Problema dematerializării unei structuri şi a păstrării nealterate a informaţiei integrale referitoare la ea, pe un suport în prezent necunoscut, pentru a permite ulterior o rematerializare identică cu starea iniţială reprezintă, în stadiul actual al cunoştinţelor noastre ştiinţifice, ceva vecin cu magia.

Ţinînd cont de bogatul material faptic oferit de fenomenele paranormale, considerăm foarte probabil ca sistemele materiale, formate din materie-substanţă, să posede o matrice informaţională (blue-print), care structurează materia-substanţă conform informaţiei codificate pe care o conţine.

Toate transformările sistemelor materiale, datorate interacţiunii cu alte sisteme materiale sau informaţionale ori desfăşurării unor procese cu evoluţie temporală, se operează iniţial în acest matrici-plan, care acţionează asupra sistemului ca atare. Astfel, fenomenele de aport s-ar desfăşura în trei etape:

- dematerializarea structurii iniţiale cu păstrarea matricii sale informaţionale;
- transformarea parametrilor spaţiali şi, uneori, temporali ai matricii;
- rematerializarea structurii iniţiale, în poziţia şi momentul indicate de noii parametri spaţio-temporali ai matricii.

Acest model al aporturilor poate fi generalizat şi adoptat fenomenelor OPRE. S-a arătat că, spre deosebire de experienţele extracorporale clasice, OBE, cînd corpul fizic al subiectului rămîne în realitatea fizică, în experienţele în afara realităţii fizice, OPRE, şi corpul fizic al subiectului este dematerializat.

In timpul OPRE, matricea informaţională a subiectului este sincronizată cu realitatea informaţional-energetică şi nu cu cea fizică, astfel încît parametrii săi cu evoluţia temporală se modifică în conformitate cu timpul propriu al Ego-ului în realitatea informaţional-energetică şi nu cu cel scurs în realitatea fizică. Absenţa bărbii la studentul lui Vallée sau prezenţa ei la caporalul Valdés sînt explicabile doar în acest context.

In cazul caporalului Valdés, aşa cum a fost prezentat de anchetatori, există un element care, dacă ar fi real, ar pune în dificultate modelul OPRE propus pentru explicarea experienţei. Este vorba despre ceasul caporalului Valdés, care, potrivit relatărilor, s-ar fi oprit la orele 4:30, cu data de 30 aprilie, în vreme ce timpul real fizic era 25 aprilie, orele 4:30. Acest element a determinat aprecierea duratei experienţei după timpul propriu al subiectului, la 5 zile şi 15 minute, intervalul de timp măsurat de observatorii ficşi din realitatea fizică fiind doar 15 minute. Adoptînd modelul OPRE , se ridică în mod firesc întrebarea: Cum este posibil ca un ceas dematerializat să înregistreze în continuare timpul, astfel încît la rematerializare să indice exact timpul propriu al subiectului. Ar părea logică ipoteza că, pe timpul experienţei, ceasul nu a fost dematerializat, avînd o experienţă fizică reală undeva, poate într-un univers paralel, ceea ce ar ruina modelul OPRE.

Personal mi-au displăcut întotdeauna ipotezele care susţin existenţa unor universuri fizice (adică formate din materie-substanţă) paralele, ortogonale sau nu, care se întrepătrund sau nu, deosebindu-se prin ceea ce unii denumesc sofisticat frecvenţa fundamentală de vibraţie. In ţara noastră, Lucaci, Abrudan şi Mânzatu, pornind de la unele rezultate experimentale, au dezvoltat în mod arbitrar, după părerea mea, un model al universurilor fizice paralele, încercînd să explice o serie de fenomene paranormale, printre care şi ufologice, pe care însă nu le-au analizat suficient.

Din acest motiv, am acordat o atenţie deosebită problemei ceasului caporalului Valdés, găsind o serie de elemente care par să infirme realitatea episodului cu ceasul oprit la 30 aprilie, orele 4:30.

Nu cunoaştem marca ceasului, dar este în mod sigur un ceas mecanic clasic, care se opreşte atunci cînd este perturbat, de exemplu de un cîmp magnetic intens, şi nu un ceas electronic, căruia, cînd este perturbat, îi dispare afişajul. Ne întrebăm cine a tras ceasul pe parcursul celor 5 zile ? Ne mai întrebăm cum este posibil ca, la revenire, ora din timpul propriu al subiectului să fie identică cu ora timpului fizic, adică 4:30, în timp ce zilele sînt diferite ? In fine, argumentul cel mai puternic arată că dacă la reîntoarcere asupra subiectului au acţionat anumite cîmpuri intense, aceleaşi cîmpuri trebuie să fi acţionat şi în momentul dispariţiei. In acest caz, este inexplicabil de ce ceasul s-a oprit, parcă demonstrativ, tocmai la reîntoarcerea subiectului şi nu la dispariţia sa.

In toate experienţele ufologice, în care au fost afectate ceasuri acestea s-au oprit la începutul experienţelor şi nu la încheierea lor.

Ţinînd cont de elementele menţionate, considerăm neveridic episodul ceasului caporalului Valdés, care a fost probabil inventat de subiect, de ceilalţi martori sau de primii anchetatori, pentru a da mai multă culoare întregului caz.

Revenind la modelul OPRE, considerăm că experienţele de acest fel s-ar desfăşura în următoarele etape:

- proiectarea Ego-ului conştient şi a simţurilor în realitatea informaţional-energetică.
- dematerializarea corpului fizic
- modificările parametrilor matricii informaţionale care se referă la caracteristicile subiectului, în conformitate cu intervalul de timp propriu în realitatea informaţional-energetică.
- o transformare spaţio-temporală a parametrilor matricii informaţionale
- rematerializarea corpului fizic, cu caracteristicile corespunzătoare parametrilor cu evoluţie temporală modificaţi, în locul şi momentul corespunzător noilor parametri spaţio-temporali,
- revenirea Ego-ului conştient şi a simţurilor în corpul fizic.

Experienţa subiectului, lipsit de corpul său fizic, în realitatea informaţional-energetică constă în interacţiuni de ordin informaţional-energetic între codurile informaţionale specifice acestei realităţi, psihicul subiectului şi matricea sa informaţională. Transpunerea acestor interacţiuni la nivelul conştientului subiectului, aflat în stare înalt alterată, se traduce prin senzaţia că posedă un corp, a cărui formă o poate uneori modela la dorinţă, şi prin impresii senzoriale a căror semnificaţie a fost deja schiţată la discutarea modelului OBE.

Afirmaţiile sensitivilor din toate timpurile, de la marii yoghini şi mistici creştini pînă la subiecţii contemporani, capabili de experienţe extracorporale, potrivit cărora realitatea informaţional-energetică, denumită diferit de fiecare dintre ei, ar fi un fel de realitate fizică, ceva mai frumoasă şi mai lumi-

noasă, populată de fiinţe binevoitoare sau răuvoitoare, angelice sau demonice, deşi probabil sincer, sînt doar iluzorii, deoarece în realitatea informaţional-energetică, dominată doar de coduri informaţionale şi energii parafizice, forma şi structura definită nu există încă.

Conform psihologiei jungiene, etapele urmate de om de-a lungul zbuciumatei sale evoluţii se păstrează înscrise în straturile profunde ale inconştientului colectiv. Subcomponenţa arhaică, magică şi mitică ale inconştientului colectiv reprezintă mărturii ale unui trecut îndepărtat.

In acord cu binecunoscuta afirmaţie că ontogeneza reproduce filogeneza, în perioada copilăriei, fiecare dintre noi retrăim succint etapele evolutive ale omului, sub forma gîndirii arhaice, magice şi mitice. Atunci cînd ascultăm cu plăcere poveşti, ne găsim sub influenţa subcomponentei magice a inconştientului nostru colectiv. Interesul pentru miturile vechilor popoare, de exemplu, se datorează subcomponentei mitice.

Dar, şi după maturizare, după dezvoltarea gîndirii raţionale, acţiunile noastre rămîn uneori influenţate de subcomponentele magică şi mitică ale inconştientului colectiv, aşa cum demonstrează analizele întreprinse de Freud, Jung şi adepţii lor.

In experienţele paranormale mistice, interacţiunea stimulilor informaţionali cu psihicul subiectului se realizează mai ales la nivelul straturilor profunde, corespunzătoare subcomponentei mitice a inconştientului colectiv, fără a evita însă şi activarea unor elemente ale subcomponentei magice.

Contactele ufologice, îndeosebi abducţiile, reprezintă mai mult oglinzi în care este activată puternic mai ales subcomponenta magică a inconştientului colectiv.

Revenind asupra experienţelor diferiţilor subiecţi în realitatea informaţional-energetică, vom sublinia că interacţiunea codurilor informaţionale cu psihicul subiectului se transmite, după străbaterea diferitelor filtre, la nivelul conştientului, generînd impresii senzoriale, adesea simbolice, în conformitate cu ideile convingerile, refulările, aspiraţiile, coşmarurile sau credinţele sale personale ori cu elemente magice şi mitice prezente în inconştientul colectiv. Aceasta este cauza descrierilor atît de diferite pe care diferiţi subiecţi le fac realităţii informaţional-energetice şi aparenta sa asemănare cu realitatea fizică.

Telepurtările sau teleportările se deosebesc de aporturi, deoarece "transportate" corpurile sînt mai mari, de obicei oameni, iar subiectul sau forţa care le generează rămîn, în general, necunoscute. In esenţă însă, telepurtările şi aporturile aparţin aceleaşi categorii de fenomene, desfăşurîndu-se după un mecanism identic.

Cazul tipic de telepurtare, adesea prezentat, este cel al soldatului filipinez Juan Perez. In noaptea de 25 octombrie 1953, Perez a dispărut din Manila apărînd brusc la o distanţă de 15000 kilometri, în faţa palatului din Ciudad de Mexico. Perez, care făcea parte din regimentul care păzea oraşul Manila, a afirmat că guvernatorul Filipinelor fusese ucis în noaptea precedentă. Peste două luni, ştirea morţii guvernatorului a fost confirmată la Ciudad de Mexico de pasagerii unui vapor sosit din Filipine. Aceştia îl întîlniseră pe Perez la Manila cu o zi înainte de dispariţia sa. Potrivit lui Juan Perez, telepurtarea a durat mai puţin decît cîntatul unui cocoş.

Telepurtările ufologice prezintă caracteristici particulare. Scenariul lor se desfăşoară în general după următoarea schemă. Pasagerii unui autoturism, care se deplasează, de obicei noaptea, pe o şosea interurbană, observă pe cer una sau mai multe lumini, care par să îi urmărească. După un timp, autoturismul fie că întîlneşte un "autobuz" sau un "tren" ciudat fără pasageri, prin ale cărui ferestre se răsfrînge o lumină caldă, fie că intră deo-

dată într-un fel de ceață foarte deasă care acoperă șoseaua. In următoarea secvență, pasagerii autoturismului, care continuă să ruleze pe șosea, realizează că au parcurs o distanță apreciabilă, uneori de cîteva sute de kilometri, fără să știe cum. Privindu-și ceasurile constată cu stupoare că au trecut inexplicabil cîteva ore din care nu își amintesc nimic.

Acest scenariu reprezintă partea, spunem noi, obiectivă și, adesea, parțial verificabilă a experienței.

Uneori, peste luni sau ani, obsedați de orele de amnezie și de coșmarurile care le tulbură somnul, subiecții experienței se supun unor ședințe de regresie hipnotică. Pe parcursul ședințelor, subiecții, într-o stare de tensiune și anxietate aproape de paroxism, povestesc că, în intervalul de timp care le lipsește din memorie, au fost victima unei "abducții". Introduși fără voia lor, cu sau fără mașină, în interiorul unui OZN, s-au găsit înconjurați de ocupanți cu aspect umanoid, din rîndul cărora se distingea un lider, care le-au comunicat, de obicei telepatic, că sînt exploraltori ai altor sisteme planetare veniți la bordul farfuriilor zburătoare să exploreze Terra. Subiecții mai povestesc că au fost dezbrăcați și supuși unui simulacru de examen medical.
Odată încheiată abducția, s-au regăsit în propria mașină, la o distanță considerabilă de locul unde au fost răpiți.

Mărturia sub hipnoză regresivă reprezintă etapa subiectivă a experienței.

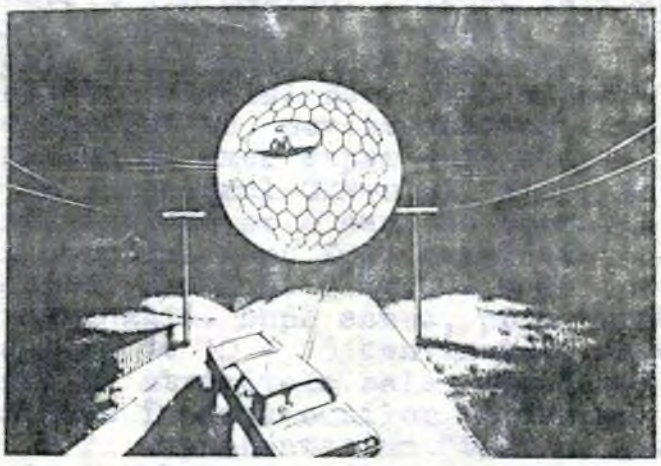

In prezentarea succintă a unor cazuri semnificative vom regăsi în mare acest scenariu al telepurtărilor ufologice.

Grație publicității extraordinare, întîmplarea soților Barney și Betty Hill reprezintă poate și astăzi cel mai binecunoscut caz ufologic. In noaptea de 19/20 septembrie 1961, soții Hill, un cuplu interrasial, se îndreptau spre domiciliul lor din Portsmouth, New Hamphshire, SUA, venind din Canada.
După orele 22, în timp ce traversau Munții Albi (White Mountains) în apropiere de Lancaster, ei au observat o lumină neobișnuită pe cer.
Escortați de această lumină și-au continuat drumul încă vreo două ore, cu scurte opriri, în care Barney, curios, examina cu binoclul straniul însoțitor. A urmat o nouă oprire cînd structura luminoasă mai apropiată, permitea să se distingă două rînduri de hublouri Barney, cu binoclul la ochi, s-a apropiat mai mult de OZN, pînă ce a putut zări siluete difuze în interior. Cuprins de isterie, Barney s-a refugiat în autoturism, un Chevrolet-Belair, model 1957, pornind din nou la drum.
S-a auzit un fel de semnal "bip-bip-bip" ce părea a proveni din portbagaj, după care soții Hill și-au pierdut cunoștința. Și-au

revenit abia peste două ore, la o distanță de cca. 55 kilometri, auzind aceleași "bip-bip-bip"-uri. Ei nu-și aminteau să fi parcurs porțiunea de drum dintre Indian Head și Ashland. Două ore lipseau din memoria lor.

In aceeași după-amiază, Betty a descoperit pe portbagajul autoturismului o duzină de cercuri strălucitoare, care perturbau acul unei busole.

Nopțile următoare, Betty a început să aibă coșmaruri, visîndu-se alături de Barney într-un aparat străin, unde erau supuși unui examen medical complet. Peste un an, Barney s-a îmbolnăvit destul de grav, suferind de ulcer și hipertensiune, generate , potrivit părerii medicilor, de conflicte interioare psihologice.

Tratamentul prin hipnoză regresivă, început de Dr. Benjamin Simon, în decembrie 1963, marchează debutul pătrunderii metodelor psihanalitice în ufologie. In primele ședințe, Barney revine asupra celor douăsprezece siluete observate cu binoclul în interiorul OZN-ului. Se relevă tot mai multe detalii. Astfel, unul dintre ocupanți semăna cu un "Irlandez roșcovan", avînd fața rotundă.

După ce toți ocupanții s-au dispersat, a rămas doar unul dintre ei, liderul, care îl privea pe Barney cu ochi răi, aducîndu-l în starea de isterie care l-a determinat să se refugieze în mașină.

După ce au auzit "bip-bip-bip"-ul, relatează Barney sub hipnoză, au luat-o pe un drum lateral. Apoi, după ce au observat un grup de oameni care blocau drumul, motorul mașinii s-a oprit. Impreună cu Betty, a coborît din mașină, luînd-o la fugă prin pădure, pînă ce au fost înconjurați de ocupanți. Cu ochii închiși, Barney s-a lăsat în cele din urmă condus spre OZN.

Primele relatări ale lui Betty sub hipnoză sînt mult mai complete. Ea a început să povestească că, după ce li s-a comunicat că vor fi supuși unor experiențe simple, au fost introduși fără voia lor în interiorul OZN-ului. Aici, Betty crede că a fost dezbrăcată, întinsă pe o masă de operație și supusă unui examen medical complex. I-au fost examinate în detaliu pielea brațelor, urechile, nasul și gîtul, i s-au luat probe de epidermă, de păr și de unghii. După aceea, prin buric, i s-a introdus cu forța un ac lung de 10 - 15 centimetri, care i-a provocat dureri ascuțite. La strigătele sale, așa-zisul lider extraterestru i-a pus mîinile în fața ochilor și durerea a dispărut. După Betty, acesta ar fi reprezentat un "test de graviditate", așa cum i-au comunicat telepatic și examinatorii săi. Intr-o interpretare d.p.v. psihanalitic această secvență ar reprezenta, credem, scena violului, înscrisă poate în inconștientul colectiv, cu împotrivirea și teama inițială, cu prima senzație de durere poate a defloărării, curmată apoi de primele plăceri, și, în sfîrșit, temerile de a fi rămas gravidă. Betty și-a amintit apoi despre o carte mare, cu scriere verticală, pe care liderul, după ce i-o dăduse i-a luat-o din mînă la plecare. Aceeași veșnică dovadă care nu poate fi prezentată niciodată !

Urmează un episod grotesc, în care unul dintre examinatori încearcă să-i scoată lui Betty dinții, constatînd cu uimire că aceștia nu sînt demontabili, ca cei ai lui Barney, care purta protează. Abducția se încheie cu sugestia liderului ca experiența la bordul OZN-ului să fie uitată, Betty a revenit la mașină, unde Barney o aștepta deja. Ultimul "bip-bip-bip", care i-a redeșteptat pe soții Hill, reprezenta, după Betty, semnalul de adio al "extratereștrilor".

In primele ședințe, relatările lui Barney, referitoare la experiența în interiorul OZN-ului, sînt destul de sumare. Abia după ascultarea înregistrărilor ședințelor cu Betty, Barney a reprodus o povestire asemănătoare. De altfel, Dr. Benjamin Simon consideră, ceea ce ufologii entuziaști uită adesea să men-

ţioneze, că visele lui Betty, care au urmat imediat experienţei, i-ar fi sugerat lui Barney întreaga abducţie. De asemenea, se trece adesea prea uşor cu vederea peste o serie de aspecte indispensabile pentru o analiză obiectivă a manifestărilor. Astfel, în povestirea lui Barney, în seara răpirii se intercalează o secvenţă din copilărie, în care îşi aminteşte de spaima unui iepuraş pe care l-a prins cu păläria. Ochii liderului extraterestru, considerat un conducător naziști, sînt confundaţi din cînd în cînd cu cei ai pisicii de Cheshire din basmul "Alice în Ţara Minunilor". Amintiri din armată cu naziști şi piloţi de la Navy sau bufoni zburători alternează în şedinţele de regresie hipnotică cu relatări ale abducţiei.

Condus cu ochii închişi în OZN, în faţa lui Barney nu se află nici ofiţerul naziști, nici pisica de Cheshire, nici piloţi americani, ci ... un medic de care i-a fost teamă în copilărie. Ce secvenţă excelentă pentru o interpretare psihanalitică !

La un moment dat, în timpul abducţiei, Betty l-a întrebat pe liderul extraterestru de unde vine. Drept răspuns aceasta a scos o hartă, pe care Betty, ruşinată de ignoranţa sa (!), nu a putut recunoaşte nici măcar Soarele. Prin sugestie posthipnotică, Betty a reprodus o hartă formată din 12 puncte, pe care John Fuller o prezentat-o în cartea sa dedicată cazului Hill, "The Interrupted Journey" (Călătoria întreruptă).

Aşa-zisa "hartă stelară" a lui Betty Hill a stîrnit un interes enorm printre partizanii ipotezei extraterestre, convinşi că dispun acum o posibilitate de a afla locul de origine al extratereştrilor care i-au răpit pe soţii Hill.

După o serie de încercări mai puţin convingătoare, o tînără instituitoare din Ohio, Marjorie Fish, a reuşit, după o muncă laborioasă, să trasează o hartă stelară foarte asemănătoare cu cea a lui Betty. Alegînd doar stelele de pe o rază de 50 ani-lumină de Soare şi eliminînd după criterii severe pe cele ale căror parametri, în concepţia noastră actuală, sînt mai puţin favorabil apariţiei şi dezvoltării vieţii pe propriul sistem planetar, Marjorie Fish a ajuns la un număr de exact 12 stele. Dispunînd stelele în spaţiu după un model tridimensional şi considerînd că harta trebuie să reprezinte cerul aşa cum este el văzut din sistemul planetar de origine al extratereştrilor şi nu de pe Pămînt, Marjorie Fish a reuşit să găsească o configuraţie a cărei proiecţie bidimensională e foarte apropiată de harta lui Betty, alegînd drept bază a extratereştrilor un sistem stelar dublu, Zeta 1 şi Zeta 2 din constelaţia australă Reticulus, situat la circa 37 ani-lumină de Pămînt. Interpretarea lui Marjorie Fish a stîrnit în rîndul multor ufologi un entuziasm de nedescris, astfel încît nu o dată s-au auzit voci care cereau trimiterea unei misiuni spaţiale spre sistemul Zeta 1 şi 2 Reticuli. Controversa internaţională generată de harta lui Marjorie Fish a determinat o serie de cercetători să verifice pe ordinator probabilitatea ca similitudinea celor două hărţi să se datoreze hazardului, A urmat o dispută aprinsă între tabăra optimiştilor, condusă de Saunders şi susţinută de Hynek şi S. Friedman, care credea în interpretarea lui Marjorie Fish, şi cea a scepticilor, în frunte cu Sagan şi Sauter. Balanţa pare să fi înclinat mai mult în favoarea ultimilor, mai ales după ce au fost aduse critici unor criterii de selecţie ale lui Marjorie Fish. Un studiu excelent al lui Michel Carrouges, publicat în revista belgiană "Inforespace", în care acesta, pornind de la legătura dintre mit şi realitate şi demonstrînd inconsistenţa unora dintre criteriile de selecţie şi de interpretare ale lui Marjorie Fish, demolează punct cu punct interpretarea extraterestră a hărţii reproduse de Betty Hill în sugestie posthipnotică, a pus capăt se pare definitiv isteriei stîrnite de acest episod inedit. Michel Carrougas consideră că harta desenată de Betty

Hill nu este nicidecum o hartă stelară extraterestră, ci doar o reproducere schematică a hărţii autostrăzilor rapide (expressways) din nord-estul Statelor Unite. De altfel, în momentul experienţei, soţii Hill se aflau tocmai pe o astfel de şosea.

Va rămîne pentru totdeauna o enigmă modul în care oameni de ştiinţă de prestigiu, asemenea lui Stanton Friedman şi Allen Hynek sau David Saunders, s-au lăsat într-atît de seduşi de ipoteza extraterestră şi orbiţi de entuziasm infantil, încît au acceptat şi susţinut fără rezerve întregul caz.Hill şi interpretarea extraterestră a hărţii reproduse de Betty.

In seara zilei de 5 iunie 1958, s-a desfăşurat o senzaţională telepurtare de 5.000 kilometri. Dr. Gerado Vidal se întorcea împreună cu soţia, la bordul unui autoturism Peugeot 403, de la o petrecere de familie. Imediat înaintea lor, într-o altă maşină se aflau doi prieteni, care au ajuns la Buenos Aires, aşteptînd zadarnic sosirea soţilor Vidal. Neliniştiţi de un eventual accident, cei doi prieteni au refăcut drumul în sens invers, fără a găsi încă nici un indiciu despre Peugeot-ul 403 căutat. Abia peste 48 ore, un telefon de la Consulatul argentinian din Ciudad de Mexico anunţa prezenta soţilor Vidal în Mexic. Potrivit depoziţiei lor, pe drumul spre Buenos Aires, între localităţile Chascomus şi Maipu, au intrat la un moment dat într-o ceaţă deasă, verde, şi şi-au pierdut cunoştinţa. Atunci cînd şi-au revenit, se găseau tot în maşină, pe o stradă pustie, necunoscută. Ceasurile de mînă erau oprite. Au aflat că se găsesc în Ciudad de Mexico şi că de la dispariţia lor din Argentina au trecut două zile. Autoturismul rămas fără vopsea, cara arăta ca ars cu un aparat de sudură, a fost transportat în SUA pentru analize. Doamna Vidal, pradă unei depresii nervoase, a fost internată într-o clinică argentiniană. Din păcate, soţii Vidal nu au fost supuşi unei hipnoze regresive, care să ne poată furniza indicaţii asupra a ceea ce li s-a întîmplat în decursul celor 48 de ore de amnezie.

In noaptea de 14/15 iulie 1972, în Argentina, a avut loc o altă telepurtare ufologică, care a devenit repede binecunoscută pe plan internaţional. In jurul orelor 2:30, Attilio Brunelli, profesor de muzică, împreună cu prietenul său Severino Porchietto, industriaş în retragere, au părăsit Balnearia, unde au participat la o petrecere a muzicienilor, pentru a se întoarce cu automobilul acasă la Cordiba, situată la 185 kilometri distanţă. Pe drum, după Arroyită, au observat pe cerul înstelat un fel de nor obscur, după care au trecut pe lîngă nişte lumini rectangulare portocalii, pe care le-au atribuit unui tren, lung de vreo 50 metri, staţionat la circa 50 metri de marginea stîngă a şoselei. (Ulterior, Brunelli şi Porchietto şi-ai amintit că aşa-zisul tren nu avea locomotivă, iar în acel loc calea ferată trece nu la 50 metri, ci la 10 metri distanţă de şosea). Cei doi au rămas, din cîte ştiu ei, perfect conştienţi, în ciuda unei stări euforice, schimbînd impresii despre neobişnuitul tren, pînă ce au zărit în faţa lor luminile unui oraş. Era Montecristo. Au rămas stupefiaţi, deoarece nu îşi aminteau să fi trecut prin Transito, Santiago Temple sau Rio Primero. Peste 15 minute, la orele 3:30, Brunello şi Porchietto au ajuns la Cordoba, străbătînd 185 kilometri într-o oră, ceea ce depăşea cu mult capacităţile Ford-ului Faleon, condus de Porchietto, a cărui viteză maximă era de 115 km/oră.

A doua zi, au fost confruntaţi cu un alt fapt ciudat. Verificînd consumul de benzină, au constatat că acesta a fost de doar 13 litri, faţă de 25 litri, cît se consumă de obicei pe această rută. Diferenţa de consmul pare să corespundă porţiunii de 81 kilometri care lipseşte din memoria lor. Ora plecării lui Brunelli şi a lui Porchietto din Balnearia, ca şi ora sosirii lor la

Cordoba, a fost confirmată independent de mai mulţi prieteni.

Cazurile prezentate reflectă deosebirile dintre telepurtările paranormale clasice si telepurtările ufologice.

Telepurtările clasice se desfăşoară cvasi-instantaneau, după o schemă dematerializare-rematerializare, asemenea aporturilor.

Telepurtările ufologice, cu rare excepţii, cum este telepurtarea de lîngă Cordoba, reprezintă doar secvenţe ale unor experienţe complexe, în care elementul central îl constituie abductiile.

Aprecierea veridicităţii relatării subiecţilor, precum şi concluziile finale, vor fi prezentate în partea treia şi ultima a acestui articol.

(III)

Am menţionat deja problema caracterului esenţial subiectiv al impresiilor senzoriale memorate sau reamintite ulterior de subiecţii care s-au aflat în stări înalt alterate, ca de exemplu în timpul abducţiilor.

De aceea, una dintre preocupările constante ale cercetătorului ufolog o constituie aprecierea veridicităţii experienţelor pe care le analizează. Indicii de stranietate şi credibilitate, introduşi de Hynek, nu sînt suficienţi pentru a aprecia experienţe sau secvenţe ale experienţelor, în care subiecţii se găsesc în stări de conştiinţă înalt alterate, asemenea etapelor subiective ale cazurilor prezentate anterior.

Asupra acestui aspect, care deschide larg poarta speculaţiilor psihiatrice şi psihanalitice în ufologie, am insistat în mod deosebit.

Ar trebui introdus poate un indice suplimentar, de credibilitate, dar ne întrebăm cine ar fi capabil să îl aprecieze, ţinînd cont de cunoştinţele încă vagi pe care le avem despre psihicul uman.

Impresiile senzoriale, experienţele unui subiect pot sau nu să fie veridice, traducînd direct sau distorsionat interacţiunea cu stimuli reali sau imaginari. Considerăm că, în funcţie de veridicitatea impresiilor subiectului, se pot distinge trei feluri de experienţe, pe care le vom denumi :

- experienţe halucinatorii interne
- experienţe simbolice distorsionate
- experienţe reale obiective

In experienţele halucinatorii interne, impresiile senzoriale sau acţiunile relatate de subiect sînt creaţii exclusive ale psihicului său, aflat într-o stare alterată (acţiuni pur interioare).

Exemplul cel mai simplu îl constituie visul comun, în care psihicul subiectului compune cu ajutorul informaţiilor înmagazinate, scenarii, pe care le transmite organelor senzoriale şi a căror desfăşurare o urmăreşte asemenea unui spectator la cinematograf. Convingerea marii majorităţi a specialiştilor în onirologie (visologie), că visul s-ar desfăşura doar în psihicul subiectului, fără a antrena direct organele senzoriale, ci doar centrii senzoriali de pe scoarţă, pare să fie incorectă. Se ştie deja de cîţiva ani buni că visele sînt, în general, asociate cu somnul REM, cu mişcări oculare rapide. Ultimele cercetări sugerează că, în timpul fazei REM, globii oculari urmăresc imagini proiectate pe retină. Printr-o tehnică sofisticată, visografia, s-a reuşit să se fotografieze, în pupila unui subiect, un copac în care stă o pasăre, în timp ce acesta visa că se află în natură şi ascultă un cîntec de pasăre.

Cazul unui dezechilibrat mintal, o stare alterată foarte severă, care se crede de exemplu Napoleon şi ordonă persoanelor din

jur, prezente sau imaginare, considerîndu-le generalii săi, reprezintă o experienţă halucinatorie extremă.

Experienţele induse de substanţe halucinogene sînt mai complexe, drogului revenindu-i adesea rolul de a aduce subiectul într-o stare alterată, în care psihicul compune scenarii în care intervin straturi mai profunde ale inconştientului decît în vise. Ele fac trecerea spre cea de-a doua categorie de experienţe, pe care le-am denumit simbolice distorsionate.

In experienţele simbolice, distorsionate, psihicul subiectului, aflat într-o stare înalt alterată, se găseşte în interacţiune cu stimuli informaţionali, care activează componente profunde arhetipale, elemente magice şi mitice ale inconştientului colectiv, precum şi traume, refulări sau impulsuri primare din inconştientul individual.

Informaţia purtată de aceşti stimuli, împreună cu cea activată din inconştientul colectiv şi individual, ajunge, după străbaterea unor filtre, puternic distorsionată, la conştient, transpusă în impresii senzoriale, adesea simbolice.

Din punct de vedere strict fizic şi aceste experienţe sînt tot de tip halucinatoriu, deoarece nu corespund unor stimuli fizici reali. Ele sînt însă prezentate separat, deoarece scenariul experienţei nu mai este o creaţie exclusiv internă a psihicului subiectului, cuprinzînd şi elemente simbolice exterioare, provenite din coduri informaţionale ale realităţii informaţional-energetice. Este însă extrem de dificil, dacă nu chiar imposibil, de a delimita categoric aceste elemente.

Din această categorie fac parte experienţele ufologice în care subiectul se află într-o stare înalt alterată. Ne referim aici îndeosebi la misterioasele şi alarmantele cazuri de abducţie.

Desi o considerăm exagerată, ipoteza lui Alvin Lawson, potrivit căreia abducţiile, cu simulacrele de control medical, ar putea fi interpretate integral psihanalitic, simbolizînd exteriorizări ale traumatismului naşterii, ar putea să nu fie tocmai lipsită de sens.

Studii recente încearcă să coreleze ritmurile cerebrale ale subiectului cu diferite stări alterate.

In cadrul unor experienţe extracorporale, OBE, a fost înregistrat un ritm propriu, denumit alphoid, cu circa 1,5 cicli pe secundă mai lent decît ritmul alpha. In aceste experienţe stimulii informaţionali activează mai ales subcomponenta magică a inconştientului colectiv.

Impresia misticiloe creştini, aflaţi în extaz, o stare înalt alteratã, indusă poate de un ritm cerebral delta, că simt prezenta "Mîntuitorului", care culminează în cazuri extreme cu logodna mistică şi căsătoria mistică, nu sînt decît alte exemple de experienţe simbolice distorsionate, în care este activată subcomponenta mitică a inconştientului colectiv.

Ritmul cerebral theta, care determină, se pare, stări de agresivitate accentuată, caracteristic şi subiecţilor responsabili de fenomene psihokinetice şi, mai ales de Poltergeist, activează complexe de frustare şi refulări din inconştientul individual, asociate adesea cu sexualitatea potenţială nemanifestată şi cu autoerotism. Acelasi ritm theta, a cărui sursă pare a fi cerebelul, poate însă induce şi stări de înaltă creativitate sau meditaţii profunde. Asocierea acestor stări extremem,de tip Dr. Jekyll şi Mr. Hyde, a fost nu o dată menţionată.

In şedinţele de hipnoză şi, în mod deosebit, în cele de hipnoză regresivă, intervine un factor suplimentar de distorsie, psihicul hipnotizatorului. In timpul şedinţei se realizează un cuplaj între psihicul hipnotizatorului şi cel al subiectului , astfel încît "rememorările" din perioade de amnezie pot cuprinde,

în afara factorilor deja menţionaţi, sugestii ale hipnotizatorului şi componente activate ale inconştientului cuplat subiect-hipnotizator.

In fine, experienţele reale obiective sînt cele cotidiene, efectuate de subiect în stare normală a conştiinţei, cînd impresiile senzoriale se datorează unor stimuli reali.

Unul dintre cei mai autorizaţi purtători de cuvînt în probleme paranormale, D. Scott Rogo, care cochetează în ultimul timp cu fenomenele ufologice, susţine, în mod nejustificat, că abducţiile ar reprezenta creaţii exclusive ale subiecţilor, în care se amestecă doar elemente din inconştientul colectiv şi individual. Astfel, după D.Scott Rogo, abducţiile ar fi experienţe halucinatorii interne.

In acord cu cele prezentate, considerăm abducţiile experienţe simbolice distorsionate, de obicei generatoare de amnezii totale sau parţiale, care pot fi "reamintite" ulterior de subiecţi, cu factori de distorsie suplimentari, în şedinţă de hipnoză regresivă.

Starea alterată a subiecţilor în timpul abducţiilor, poate fi aşa cum deja am menţionat, OBE sau OPRE. Multe mărturii pledează în favoarea acestei afirmaţii.

Ipoteza binecunoscutului psihiatru Jule Eisenbud, potrivit căreia experienţele complexe ufologice ar reprezenta fenomene converse experienţelor extracorporale, care ar putea fi denumite IBE (into-the-experience bodies = corpuri pătrunse în experienţă), reprezintă probabil doar un joc de cuvinte reuşit.

In octombrie 1974, în apropiere de Londra, la Aveley, s-a desfăşurat o experienţă complexă de telepurtare cu abducţie, în care a fost implicată o familie formată din 5 persoane. In timp ce reveneau cu autoturismul spre casă, John şi Elaine Avis, împreună cu cei trei copii ai lor, au intrat brusc într-o ceaţă deasă, verde. S-au regăsit pe aceeaşi şosea, cu un kilometru mai departe. Trecuseră aproape trei ore din care nu îşi aminteau nimic. O copie la scară redusă a cazului soţilor Vidal. Peste trei ani, în şedinţe de hipnoză regresivă, John şi Elaine au povestit clasica abducţie cu nelipsitul examen medical, efectuat de fiinţe păroase cu aspect grotesc.

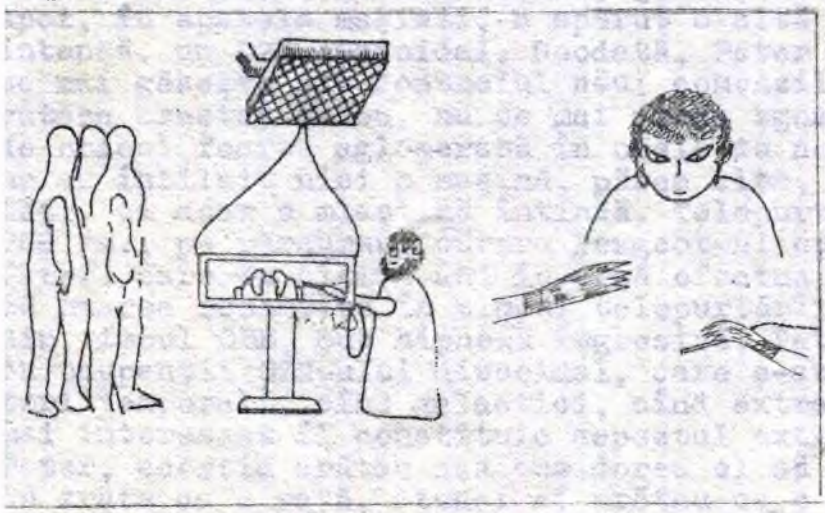

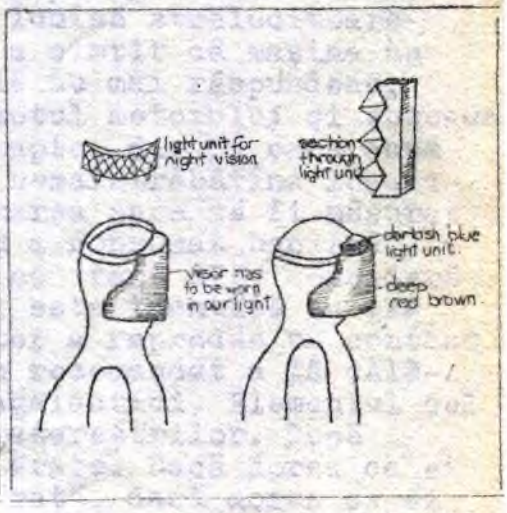

Ei şi-au"amintit" că, la un moment dat, în timpul abducţiei, au zărit, de pe un balcon din interiorul OZN-ului, un automobil albastru, în timp ce al lor era alb, în care se aflau "corpurile adormite" ale lor şi ale copiilor lor; o observaţie tipică, binecunoscută tuturor subiecţilor care efectuează OBE. Culoarea modificată a maşinii, în care John şi Elaine şi-au zărit corpurile fizice, este explicabilă prin faptul că în stări OBE, subiecţii nu posedă o vedere optică, ci una paranormală, în care interacţiunea unor stimuli informaţionali cu psihicul lor se traduce în im-

presii vizuale distorsionate.
De aceea, alterările de culori şi chiar de forme sînt relativ frecvente în astfel de experienţe. Prin concentrare, un subiect antrenat poate corecta şi chiar "modifica" uneori la dorinţă culorile şi formele "percepute" în timpul OBE.
Acest aspect este şi mai evident într-o celebră telepurtare rhodeziană, care s-a desfăşurat în noaptea de 30/31 mai 1974.

Rulînd într-un Peugeot 404 dinspre Salisbury, spre Africa de Sud, pe şoseaua care străbate întreaga Rhodezie, un tînăr cuplu, Peter şi Frances, a observat, la un moment dat, o lumină strălucitoare pe cer, care se deplasa în direcţia lor şi, mai tîrziu, trei autobuze staţionate neregulamentar, prin ale căror ferestre se răsfrîngea o lumină portocalie.

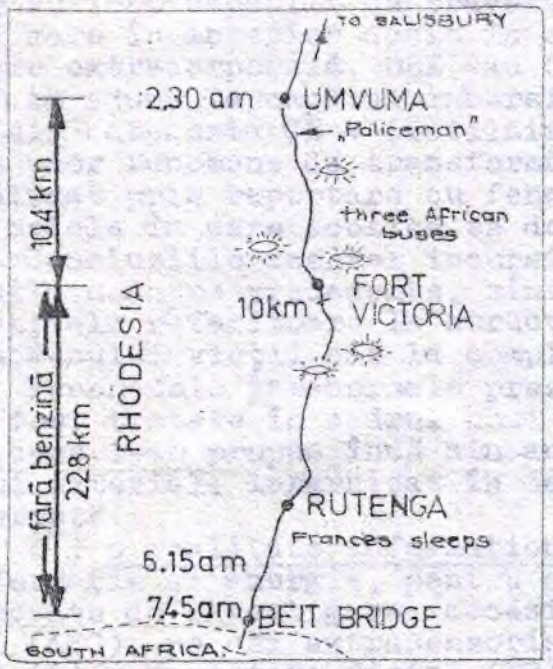

Peter's sketch of the 1964 UFO

Autobuzele erau, în mod ciudat, goale, fără pasageri sau şofer. Apoi, în spatele maşinii, a apărut o altă lumină strălucitoare intensă, un OZN discoidal. Deodată, Peter a simţit că maşina nu se mai găseşte sub controlul său; comenzile nu mai răspundeau, viteza creştea mereu, nu se mai auzea zgomotul motorului şi şoseaua de obicei foarte aglomerată în orele de noapte, dar pe care acum nu au întîlnit nici o maşină, părea alta, nemaistrăbătînd localităţi, ci doar o mlaştină întinsă. Telepurtarea pare să fi măsurat 288 km., pe parcursul cărora Peugeot-ul nu a consumat benzină. Peter, care cu cîţiva ani în urmă efectua constant OBE, consideră că starea resimţită în timpul telepurtării este identică cu cea din timpul OBE. Sub hipnoză regresivă, Peter a reprodus un contact cu ocupanţii OZN-ului discoidal, care s-au recomandat a fi călători temporali, cînd galactici, cînd extragalactici. Elementul cel mai interesant îl constituie aspectul extratereştrilor. După Peter, aceştia arătau aşa cum dorea el să arate. Dacă dorea ca ei să arate ca o raţă, atunci ei arătau ca o raţă, dacă dorea ca ei să arate ca un monstru, atunci ei arătau ca un monstru. O mărturie excelentă, în care un subiect antrenat în OBE cunoaşte relativitatea formelor percepute în această stare.

De fapt, în timpul OBE, anumite interacţiuni informaţionale sînt transpuse de psihicul subiectului în imagini, adesea corelate cu elemente din inconştientul colectiv şi individual.
Un subiect antrenat, asemenea lui Peter, poate modifica la dorinţă, prin concentrare, aceste forme. Marea majoritate a subiecţilor experienţelor ufologice nu reuşesc însă această performanţă, astfel

încît, în abducţii, chipul aşa-zişilor extratereştri, "perceput" de subiecţi, reprezintă mai mult o reflectare a traumelor, refulărilor, spaimelor, coşmarurilor sau a idealurilor lor. Liderul extraterestru din "basmul" soţilor Hill, pare, după Barney, un conducător nazist, în timp ce unul dintre examinatori are chipul unui doctor de care i-a fost teamă în copilărie.
Intr-o abducţie braziliană din anul 1979, Luli Oswald îi "vede" pe extratereştri sub înfăţişarea respingătoare a unor şobolani gri, de mărimea unui om, care îi povestesc că au baze subterane în Patagonia şi o supun unui examen medical complex. Alteori, "extratereştrii" iau chipul unor lăcuste verzi sau se aseamănă cu oamenii desenaţi de copii de vîrstă preşcolară ori cu roboţi schematici.

Relatările unor subiecţi, care susţin că în timpul experienţelor au fost capabili să traverseze pereţi sau că OZN-ul părea mult mai mare în interior decît în exterior, pledează şi ele pentru o stare extracorporală, OBE sau OPRE, în timpul abducţiilor.

Am ajuns la capătul incursiunii noastre printre cazuri ufologice din categoria CE 4 (întîlniri de aproape de gradul 4), în căutarea unor fenomene de transformări spaţio-temporale, pe care le-am analizat prin raportare cu fenomene PSI, într-o încercare de a găsi modele în care acestea să devină inteligibile şi explicabile.

Concluziile acestei incursiuni, parţial anticipate deja în paginile noastre precedente, sînt surprinzătoare, vizînd aspecte esenţiale referitoare la structura intimă a materiei, la esenţa fenomenului vieţii sau la complexitatea psihicului uman.

Fenomenele paranormale prezentate, fie ele ufologice sau nu, au fost tratate în cadrul unui model al continuum-ului material, pe care l-am propus încă din anul 1977. In acest model al continuumului material, ierarhizat în termeni de informaţie şi entropie, coexistă:

i) o realitate informaţional-energetică (RIE), dominată de informaţie şi energie, pentru care nu se cunosc în prezent căi adecvate de investigare, accesibilă în stări alterate al conştiinţei (ASC), pe căi extrasenzoriale.

ii) o realitate fizică (RF), dominată de substanţă şi formă, care poate fi investigată cu aparatură şi instrumentaţie fizică , accesibilă în stare normală a conştiinţei (OSC), pe căi senzoriale.

Cele două realităţi obiective aparţin aceluiaşi continuum - material, dominat la o extremă de informaţie şi energie iar la alta de substanţă şi formă. Trecerea de la extrema informaţie - energie la extrema substanţă - formă se fac printr-o creştere continuă a entropiei şi, deci, o scădere a informaţiei şi ordinii în sistem. Limita de separare a celor două realităţi, interfaţa, se găseşte acolo unde informaţia codificată, avînd ca suport energii parafizice, este înghetată în substanţă şi formă.

In raport cu realitatea fizică, care este un domeniu de manifestare (here-and-now = aici şi acum), realitatea informaţional-energetică reprezintă un domeniu de potenţialitate (may-be = poate fi).
Binecunoscutul concept de localitate, caracteristic realităţii fizice macroscopice, nu poate fi aplicat realităţii informaţional-energetice, care presupune teorii nelocale, în care noţiunea de spaţiu-timp îşi pierde semnificaţia cunoscută. De aici provine caracterizarea domeniului de potenţialitate şi prin expresia de "veşnic prezent" (eternal-now).

Vom considera că toate codurile informaţionale alcătuiesc cîmpul informaţional al realităţii informaţional-energetice.

Iată schematizat modelul propus:

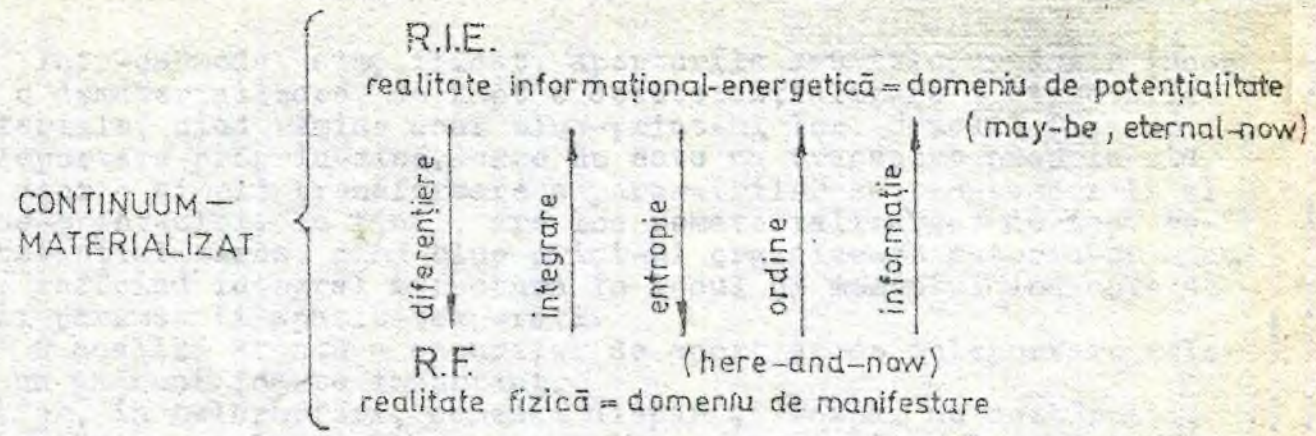

In vasta lume a posibilităților din domeniul de potențialitate există evenimente sau fenomene virtuale, posibile în raport cu domeniul de manifestare. Ele pot fi chemate la existență în realitatea fizică pe căi aparent necauzale sau pot rămîne virtuale, nemanifeste.

Astfel, evenimentele și fenomenele manifeste în realitatea fizică s-ar împărți în:

a) evenimente și fenomene generate de realitatea fizică pe o cale cauzală:

RF —cauză——efect→ RF

b) evenimente și fenomene generate de realitatea informațional energetică pe o cale aparent necauzală, în genul conceptului de sincronicitate introdus de Jung și Pauli :

RIE —sincronicitate→ RF

Pentru un observator din realitatea fizică aceste evenimente și fenomene vor apare brusc, fără vreo cauză sau sursă generatoare sesizabilă. De aici această aparentă necauzalitate, determinată doar de imposibilitatea observatorului fizic de a percepe nemijlocit realitatea informațional-energetică și factorii coincidenți cauzali ce determină manifestarea fizică a unor evenimente și fenomene potențiale.

In acest model, manifestările ufologice de la OZN-uri la ocupanți, reprezintă materializări temporare ale unor pachete de coduri informaționale din cîmpul informațional al realității informațional-energetice, chemate la manifestare în realitatea fizică prin interacțiune cu inconștientul colectiv sau individual, componente ale psihicului uman. Interacțiunile cu psihicul uman reprezintă factorii coincidenți cauzali, care permit manifestarea codurilor informaționale în realitatea fizică sub aparență ufologică. Astfel, manifestările ufologice reprezintă un amalgam în care se întrepătrund elemente din codurile informaționale și, mai ales , din inconștientul colectiv și individual, apărîndu-ne mai mult ca oglinzi în care se reflectă dorințele, speranțele, traumele , coșmarurile sau credințele noastre.

Cazurile de telepurtare sugerează că toate sistemele materiale ar dispune de o matrice informațională, de un blue-print, care structurează materia-substanță conform informației codificate pe care o conține.

Toate transformările sistemelor materiale, datorate interacțiunii cu alte sisteme sau unor procese cu evoluție temporală, se operează inițial în parametrii acestor matrici-schemă sau matrici-plan care acționează asupra sistemului ca atare.

Intr-un model simplificat, aporturile sau telepurtările încep cu o dematerializare, de fapt o desubstanţializare a structurii materiale, cînd rămîne doar blue-print-ul lor. Urmează faza de telepurtare propriu-zisă, care nu este un transport propriu zis, ci doar o simplă transformare a parametrilor spaţio-temporali ai blue-print-ului. In final, are loc rematerializarea, de fapt resubstanţializarea, cînd blue-print-ul organizează materia-substanţă, refăcînd integral structura în locul şi momentul indicate de noii parametrii spaţio-temporali.

O analiză atentă a cazurilor de aport şi de telepurtare relevă un amănunt foarte important.

Astfel, în telepurtări, oamenii dispar şi reapar nu dezbărcaţi, ci cu haine şi lucrurile pe care le au asupra lor. In aporturi, florile sînt uneori acoperite cu rouă, iar pietrele cu bucăţi de pămînt.

Acest amănunt demonstrează că, de fapt, în aporturi şi telepurtări, transformările spaţio-temporale nu se operează în matrici individuale izolate ale structurilor materiale, ci într-o întreagă regiune spaţio-temporală.

Astfel, prin modificarea coordonatelor spaţiale şi, uneori, temporale ale unei întregi regiuni spaţio-temporale, are loc translatarea tuturor structurilor materiale pe care le conţine, într-o altă regiune spaţială şi, uneori, şi în alt timp. In acest model aporturile şi telepurtările implică un proces automat de dematerializare al structurilor materiale din regiunea translaţiei , urmat de o rematerializare a lor într-o altă regiune, proces dictat de simpla modificare a parametrilor spaţio-temporali ai matricilor lor informaţionale.

Apare evident faptul că nu structurile din materie-substanţă sînt fundamentale, ci matricile informaţionale care le organizează. Datele experimentale arată că absolut toate sistemele din materia-substanţă sînt structurate de blue-print-uri, adică nu numai sistemele organice sau minerale, ci şi cele realizate pe cale artificială (automobile, haine, bijuterii, etc.), care pot fi astfel şi ele aportate sau telepurtate.

Aceste elemente sugerează că însăşi materia-substanţă ar dispune în intimitatea sa de o componentă informaţională, pe care în prezent o ignorăm.

Mai exact spus, materia-substanţă ar fi doar o formă de manifestare în realitatea fizică a unei componente informaţionale.

Studiul fenomenelor paranormale, în ansamblu, demonstrează că fiinţele vii, în general, şi omul, în particular, posedă trei componente fundamentale:

1) corpul fizic
2) componenta energetică parafizică
3) matricea informaţională (blue-print-ul)

Am neglijat componenta psihică, asupra căreia ne vom îndrepta atenţia mai tîrziu.

Desigur, corpul fizic format din materie-substanţă, sediul unor procese fizico-chimice complexe ce formează metabolismul, este binecunoscut şi recunoscut.

Componenta energetică parafizică, cunoscută de diferitele curente esoterice sub denumirea de dublu eteric, corp eteric sau corp vital, vehiculează energii parafizice, care constituie probabil esenţa vieţii.

Intre aceste energii parafizice, vehiculate de componenta energetică, se pare că un rol deosebit revine celei pe care orientalii o numesc Prana.

Cazurile indubitabile de Inedia, în care mari yoghini sau mistici creştini au trăit ani de-a rîndul complet fără hrană, cu excepţia eucarestiei la unii mistici creştini, în condiţii de control medical strict, cum este de exemplu cazul ţărăncii bavareze Therese Neumann, demonstrează convingător nu numai existenţa unor energii "subtile" parafizice, ci şi posibilitatea convertirii lor în energii fizice, pentru a asigura menţinerea proceselor fizico-chimice vitale.

Astfel,de fenomene sugerează că toate energiile fizice ar reprezenta doar cazuri particulare ale unor energii parafizice "subtile".

In ultimul timp, medicina alopată, care a reuşit să se impună în ultima sută de ani, venind la "putere" graţie unor succese indiscutabile. este confruntată cu alte tehnici de vindecare, mai vechi sau mai noi, ale căror rezultate spectaculoase contravin flagrant conceptelor sale asupra patogenezei şi metodelor terapeutice.

Explicaţia acestei situaţii, care a adus mulţi medici serioşi în pragul deznădejdii, este foarte simplă. Şcoala medicală occidentală alopată cunoaşte doar existenţa corpului fizic, ignorînd total componenta energetică parafizică şi matricea informaţională.

Pentru un occidental, cu o gîndire analitică, de tip cartezian, modul în care un ac înfipt superficial în tesuturi poate avea efecte terapeutice, va rămîne întotdeauna o enigmă.
Acupunctura provine însă dintr-un mod de gîndire oriental, cu o altă viziune asupra lumii, asupra vieţii sau asupra bolilor. In conformitate cu acest model, organismele vii ar dispune de un sistem energetic propriu, alimentat de energii cosmice şi telurice. In acest model, afecţiunile existente în stare virtuală, ar deveni active atunci cînd în sistem se produce un dezechilibru energetic major.
Prin acţiunea asupra unor puncte anumite, situate pe trasee energetice, ar avea loc o redistribuire energetică, cu transfer de energie la nivelul organului sau al regiunii afectate, moment în care afecţiunea redevine virtuală.

Apare evident faptul că, în acupunctură, nu se tratează direct corpul fizic, ci se acţionează asupra componentei energetice parafizice, în vederea restabilirii echilibrului energetic perturbat la nivelul unor organe sau regiuni afectate.

Homeopatia, o altă tehnică foarte rafinată, care lucrează cu diluţii inimaginabile, uneori de ordinul a 10^{-100} moli/litru, ceea ce înseamnă că remediul ca atare, sub formă de materie-substanţă nici nu mai este adesea prezent în soluţia prescrisă, urmăreşte probabil stabilirea de rezonante cu componenta energetică parafizică.

Vindecările cvasi-instantanee ale unor afecţiuni grave, incurabile, uneori cu leziuni anatomice aparent ireversibile, de tipul celor care se produc de o sută de ani încoace la Lourdes sau al celor generate de simpla binecuvîntare a preotului capucin Padre Pio, au la bază, credem. posibilitatea influenţării directe a parametrilor matricii informaţionale. Cazurile rarisime de vindecări ufologice spectaculoase, cum ar fi cea a Doctorului X, pot fi incluse tot în această categorie.

Este incredibil faptul că şi acum, în a doua jumătate a secolului XX-lea, ştiinţele academice, dominate de eterna şi penibila dorinţă de a oferi un "imago mundi" corect şi infailibil şi de convingerea că dispun de un monopol al cunoaşterii realităţii obiective, continuă să ne ofere o teorie aşa-zisă moleculară a vieţii. Conform acestei teorii, organismele vii sînt alcătuite din combinaţii chimice aflate în stare moleculară obişnuită, între care se desfăşoară reacţii coordonate, grupate sub denumirea de metabolism.

Metabolismul este considerat a reprezenta esenta vieţii, iar încetarea proceselor metabolice este asimilată morţii.

Prin anul 1968, pornind de la o serie de rezultate experimentale, inexplicabile în concepţia moleculară, Eugen Macovschi şi-a cristalizat ideile şi convingerea că lumea vie reprezintă ceva calitativ deosebit de lumea nevie, ceea ce de asemenea concepţia moleculară nu lasă să se înţeleagă îndeajuns, în deja binecunoscuta sa"teorie biostructurală". Deoarece teoria biostructurală a făcut să curgă multă cerneală pe hîrtie, nu numai în ţară ci şi peste hotare, profităm de acest prilej pentru a ne exprima şi punctul nostru de vedere.

Conform teoriei biostructurale, material organismelor vii cuprinde, alături de materia moleculară coexistentă, o materia biostructurată sau, mai simplu, o biostructură, care îi conferă calităţile specifice viului. Deşi teoria biostructurală se voieşte a fi originală şi revoluţionară, cei familiarizaţi cu fenomenele paranormale recunosc imediat în ea o reluare modernă a teoriei orientale a planurilor. Devenită cunoscută în Europa în secolul trecut, odată cu publicarea "Doctrinei Secrete"a Helenei Blavatsky, fondatoarea mişcării teosofice, teoria planurilor a alimentat mai bine de o jumătate de secol curentele teosofice şi antroposofice. Ea consideră universul material format din şapte planuri (fizic, astral, mental, cauzal, nirvanic, paranirvanic şi mahaparanirvanic) care se întrepătrund, deosebindu-se prin frecvenţa fundamentală de vibraţie a materiei care le alcătuieşte. Influenţa teoriei orientale a planurilor asupra gîndirii lui E. Macovschi a devenit şi mai evidentă prin extrapolarea teoriei biostructurale asupra altor nivele de organizare a materiei, născîndu-se conceptele de materie ncesistructurată, care permite gîndirea abstractă, şi de materie enisică, ce ar permite procese superioare gîndirii abstracte. In ultimul timp, Macovschi s-a stabilit în teoriile sale la tocmai şapte nivele de organizare ale materiei în Univers, nivelul molecular, biosic, neesic, enisic şi nivele supraenisice.

Să lăsăm însă la o parte aceste extrapolări, prea puţin justificate şi prea puţin probabile, ale teoriei biostructurale şi să revenim la conceptul de biostructură.

In urmă cu cîţiva ani, nutream speranţa că teoria biostructurală, prezentată încă sub o formă generală, susceptibilă de interpretări ar putea căuta esenţa vieţii în afara sferei materiei fizice. Aceste speranţe au fost însă spulberate în anul 1981 de identificarea biostructurii de către E. Macovschi cu o substanţă microreticulară din substanţa fundamentală citiplasmatică, denumită retea microtrabeculară, de curînd evidenţiată de către americanii Porter şi Tucker, prin microscopie electronică de înaltă tensiune.

Este posibil ca, iniţial, E. Macovschi să fi avut o viziune mai largă asupra biostructurii decît cea pe care o susţine în prezent. E de asemenea posibil ca, dîndu-şi seama de imposibilitatea de a dovedi în prezent existenţa sa undeva într-un domeniu parafizic şi încercînd să-şi impună teoria încă în timpul vieţii, E. Macovschi să-şi fi redus pretenţiile aducînd biostructura în sfera materiei fizice. Prin aceasta însă, teoria biostructurală, deşi indiscutabil superioară în conceptie teoriei moleculare, şi-a pierdut tocmai ceea ce urmărea mai mult, şi anume caracterul său revoluţionar.

Structurile minerale, anorganice posedă cel puţin două componente:

1) structura fizică ca atare
2) matricea informaţională.

Existenţa matricii informaţionale, prezentă de altfel la toate structurile din materie-substanţă, este dovedită de posibilitatea ca şi structurile minerale să fie aportate sau telepurtate.

Rezultatele unor experienţe paranormale, în care au fost angajaţi dowseri şi psihometri, sugerează capacitatea structurilor anorganice de a acumula energii parafizice, purtătoare de informatie. O serie de tatonări recente, întreprinse de un colectiv condus de Mărioara Godeanu, indică, prin tehnici electrografice, posibilitatea unor acumulări energetice, posibil parafizice, la nivelul regnului mineral. Componenta energetică nu este probabil obligatorie la structurile minerale, însă, se pare că ele dispun de capacităţi neobişnuite de a realiza acumulări energetice, posibil proporţionate cu simetria reţelei cristaline.

Deosebirile dintre materia vie şi materia nevie, reflectate în ultimă instanţă şi în informaţia codificată purtată de matrici informaţionale, par să găsească mai ales în natura energiilor parafizice acumulate şi vehiculate.

Problema structurii psihicului uman a reprezentat un subiect preferat, indispensabil pentru a înţelege caracteristicile, mecanismul, veridicitatea şi semnificaţia manifestărilor ufologice complexe, de tipul abducţiilor,de exemplu.
Impresiile senzoriale ale subiecţilor, aflaţi în stări înalt alterate ale conştiinţei pe parcursul manifestărilor ufologice, aduc argumente puternice în favoarea modelului psihicului uman formulat de Jung, cu trei componente fundamentale.

1) conştientul
2) inconştientul
3) inconştientul colectiv,

separate probabil prin mai multe filtre.

In timp ce conştientul este accesibil în stare normală a conştiinţei, componentele inconştientului sînt accesibile doar în stări alterate. Cu cît starea este mai înalt alterată, cu atît este posibil accesul la straturi tot mai profunde ale inconştientului, fără a se stinge însă probabil niciodată straturile profunde ale inconştientului colectiv. Semnificaţia subcomponentelor inconştientului individual şi colectiv şi interacţiunea lor cu codurile informaţionale, care oferă factorii coincidenţi necesari pentru chemarea codurilor la manifestare în realitatea fizică sub aparenţă ufologică, a fost deja prezentată în paginile precedente.

In ultimul timp, au apărut o serie de speculaţii asupra existenţei unei alte componente a psihicului animal, în general, şi a celui uman, în particular, pe care Colin Wilson a denumit-o robotul.

Rolul robotului ar fi de a prelua, de-a lungul filogenezei şi ontogenezei, o serie de funcţii şi activităţi, de la respiraţie, masticaţie sau mers la vorbire, citire, scriere, conducerea automobilului şi multe altele, pe care la automatizează. Aceste funcţii şi activităţi, odată automatizate, pe care ne-am obişnuit să le numim reflexe necondiţionate sau condiţionate, se desfăşoară mai repede, mai bine şi cu un consum mai redus de energie. Conştientul, eliberat de controlul asupra acestora, îşi poate îndrepta atenţia spre mereu ale activităţi. Astfel, evolutia ar fi strîns corelată cu dezvoltarea robotului.

Problema are însă şi reversul ei. Intr-o societate automatizată, sătulă de bunăstare, în care activităţile se desfăşoară monoton şi planificat, cu o doză minimă de imprevizibil, omul, din ce în ce mai alienat, este ameninţat să devină el însuşi o maşină. Mai exact spus, robotul tinde să preia comanda totală. Omului, tot mai mult stăpînit de robot, îi lipseşte motivaţia activităţilor sale acum automatizate, devenind blazat, plictisit, indiferent şi căutînd zadarnic, tot mai des, răspuns la chinuitoarele întrebări: "Cine sînt eu ?" şi "Ce caut aici ?"

Robotul devine în acest moment un factor care ameninţă omul

şi societatea cu stagnarea şi involuţia. Intensificarea violenţei individuale şi sociale, dezvoltarea fără precedent a perversităţilor sexuale, proliferarea drogurilor, apariţia diferiţilor curente paşnice sau agresive, care cer vehement renunţarea la bunăstare şi întoarcerea la natură, reprezintă încercări ale unei societăţi dezorientate de a se elibera de sub stăpînirea robotului, de apatie şi indiferenţă, pentru a trăi măcar pentru cîteva clipe viaţa la tensiuni mai înalte.

Intr-o extrapolare a teoriei robotului lui Colin Wilson, putem considera o serie de fenomene paranormale semnalate de-a lungul timpului, de la zîne şi elfi, vampiri, magicieni veniţi din cer, apariţii religioase, angelice sau demonice, la spirite dezîncarnate, OZN-uri cu sau fără abducţii ori fiinţe extraterestre, ca manifestări ale unui fenomen, poate transcendent, al cărui rol este de a ne oferi mereu noi scenarii, niciodată pe deplin concludente, de a forma noi credinţe, curente sau pasiuni, noi religii, de a înfierbînta şi apoi dezamăgi, minţi, eliberînd parţial psihicul uman şi creativitatea sa ameninţată, de pericolul plictiselii, blazării, monotoniei şi indiferenţei, ireversibile în cazul în care robotul ar reuşi să preia comanda absolută..

Este posibil, de asemenea, ca psihicul uman să conţină încă o componentă, un superconştient atotcunoscător, mai greu accesibil chiar decît straturile inconştiente profunde. Omniştiinţa unor mari yoghini sau mistici creştini, paradiagnosticările lui Edgar Cayce, "profetul adormit", fără cunoştinţe medicale, care, în transă, stabilea fără greş diagnostice şi prescria reţete, diagnosticele la prima vedere, confirmate a fi corecte de către echipe de medici, puse de chirurgul medial brazulian José Arigo, celebru pentru operaţiile sale cu cuţite de bucătărie murdare,sau relatările lui Robert Monroe, care susţine că, în stare extracorporală, a putut stabili legături cu un fel de superminte atotştiutoare a persoanelor fizice "vizitate", fără ca însă conştientul acestora să aibă cunoştinţă de acest contact, aduc argumente puternice în favoarea existenţei, în psihicul uman, a unui superconştient, extrem de greu accesibil.
Am apreciat în mod deosebit o reflecţie a lui Gowan:
"L-am privit pe leu; numai demintate şi măreţie. Şi m-am gîndit: In această fiară se află încătuşat un spirit nobil, dar conştiinţa leului este atît de ocupată să joace rolul leului, încît nu realizează acest fapt.

Am privit-o pe maimuţă; numai inteligenţă şi umor. Şi m-am gîndit: Aici se află încătuşat un spirit vesel, dar conştiinţa maimuţei este atît de ocupată să joace rolul maimuţei, încît nu realizează acest fapt.

Şi atunci m-am uitat în oglindă ... "

Citind această reflexia, îmi amintesc mereu de superconştientul încorsetat şi de imaginea noastră, jucînd rolul omului, reflectată în oglinzile ufologice.

Adrian Pătruţ

UFOs over China

O.Z.N.-uri DEASUPRA CHINEI

Paul Dong este editorul "Jurnalului de Cercetare OZN" care este publicat în Republica Populară Chineză şi este autorul unei cărţi, recent apărută, intitulată "Cele patru mistere de pe teritoriul Chinez".
Unul dintre aceste mistere îl reprezintă şi OZN-urile, care aparent sînt obişnuite în China ca de altfel în multe alte ţări iar următoarele incidente OZN au fost prezentate în "Jurnalul de cercetare OZN". Dong locuieşte în Oakland, California.

1.- In ultimii ani au fost 30-40 de cazuri în care personalul militar al Forţelor Aeriene Chineze şi ale Armatei au întîlnit OZN-uri. Multe dintre rapoartele acestor întîlniri au fost ţinute secrete, însă unele detalii au fost publicate.

Una dintre cele mai recente cazuri militare s-a petrecut la 2 noiembrie 1983, cînd un bombardier a întîlnit un OZN la o altitudine de peste 14.000 m. Bombardierul şi-a pierdut imediat direcţia şi avionul a început să se clatine violent dintr-o parte în alta, pierzînd viteză.

Membrii echipajului au adus la sol avionul cu o mare dificultate iar după aterizare au constatat că o porţiune din coada avionului lipsea. Ei nu au fost capabili să înţeleagă ce se întîmplase.

Această întîlnire a fost relatată la radio în Bejing şi Shanghai.

2.- La începutul acestui an, un pilot zbura cu un planor în zona centrală a Chinei cînd a descoperit că era urmărit de un OZN. El a făcut cîteva manevre de a-l ocoli dar nu a reuşit să scape de urmăritor, acesta zburînd cînd deasupra, cînd dedesubt, la stînga şi la dreapta planorului la anumite intervale de timp pe parcursul întîlnirii.

El rotativo sorprendió al mundo con cinco fotografías de un mismo ovni. Junto a los documentos gráficos, el diario publicó el siguiente comentario:

«El objeto que muestran las fotografías es el nacimiento indudable de poderosas e impenetrables dudas y preguntas, y nosotros esperamos poder brindarles las respuestas de manera coherente e inteligente a nuestros lectores.»

Segunda fotografía del mismo ovni.

Curioso. En chino, la palabra «ovni» se dice «Lai-Li-pu-ming fei huing-Wut'i». Sin comentarios...

Dos importantes testigos

El relato íntegro del avistamiento aparecía en el interior del *Malaya Daily News*, ocupando tres páginas. Gordon Creighton, investigador inglés, conoció el hecho gracias a su amigo personal Chang Chien-hui.

Y gracias a ambos, en fin, el mundo entero pudo saber de este importante acontecimiento ovni.

El doctor Lim Yin-fu, director de la estación rastreadora de satélites, y el señor Ho Tung-yuan, director del observatorio meteorológico, fueron los principales protagonistas del hecho.

Según el periódico, una mañana, en el cielo de Pa Ta Ling —un distrito de Kuala Lumpur, en Malasia— apareció un objeto con forma de disco. Giraba muy velozmente sobre sí mismo, emitiendo luces como las de un «flash» fotográfico y a intervalos regulares. Procedía del sudoeste.

Ambos científicos llegaron a la conclusión de que el objeto no era ni un satélite ni un globo sonda. Se trataba, indudablemente, de un «objeto volador no identificado»: un típico ovni (en chino, «Lai-li pu ming fei huing-wut'i»).

Las fotografías fueron analizadas posteriormente por otros dos profesores de un colegio técnico de Kuala Lumpur, llegándose a la misma conclusión: el objeto que aparecía en las imágenes no tenía nada que ver con todo lo conocido por el ser humano.

En una investigación posterior se pudo averiguar que las fotos habían sido logradas por un ciudadano llamado PanCh'en-Hsiang.

Grande y silencioso

El autor de las fotografías se hallaba en su casa cuando, a eso de las seis de la mañana, escuchó los gritos de su hijo desde el patio. Corrió hacia el lugar y vio en el cielo un disco que volaba horizontalmente y que giraba sobre sí mismo sin emitir sonido alguno.

După aproape o jumătate de oră OZN-ul a abandonat aceste manevre și a dispărut. Pilotul a aterizat cu planorul său nevătămat.

3.- Unul dintre cele mai curioase cazuri militare a avut loc în seara de 8 iunie 1982. La orele 22:00 un O.Z.N. uriaș a apărut pe cer, în partea nordică a Chinei și în imediata apropiere a cinci avioane de vînătoare.

Sistemele de comunicație și navigație s-au întrerupt și avioanele au fost forțate se se înapoieze la bazele lor.

Obiectul neidentificat era de culoare verde-gălbui avînd mărimea aparentă a Lunii (fig.2). Mai tîrziu, el și-a mărit dimensiunea și viteza (fig. 3) pînă cînd părea asemănător unui munte de zăpadă (fig. 4). Apoi, au apărut multe pete negre în centrul fenomenului. (fig.5)

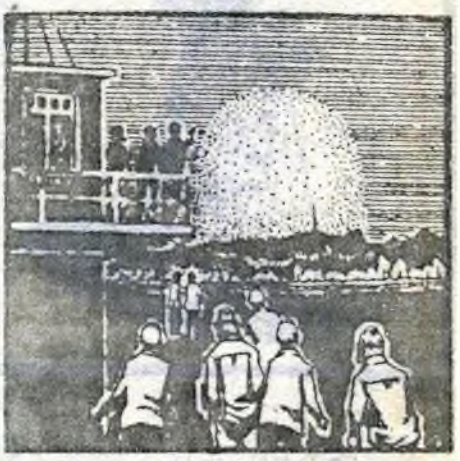

Piloții au afirmat că obiectul dădea impresia că emite curenți electrici puternici de un anume tip. In acea seară vremea era bună ca și vizibilitatea.

Unul dintre piloți pe nume Liu a povestit în raportul său adresat "Jurnalului de cercetare OZN" următoarele:

"Cînd l-am văzut pentru prima dată, OZN-ul zbura către mine cu o viteză foarte mare rotindu-se cu repeziciune. In timp ce se învîrtea el a creat inele de lumină. In centru fiecărui inel luminos era foc. După 10 secunde centrul inelului a explodat ca o grenadă de mînă. Apoi corpul obiectului s-a mărit cu rapiditate."

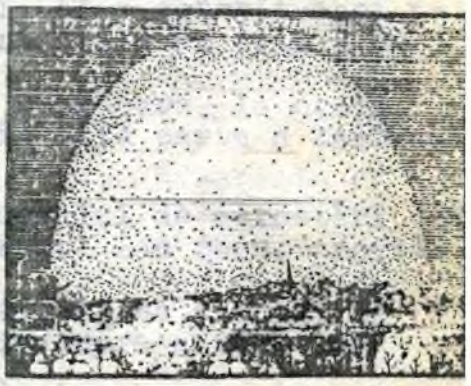

Ceilalți patru piloți, care au văzut obiectul au dat de asemenea declarații scrise pentru "Jurnal", care a publicat incidentul în primul său număr din 1983.

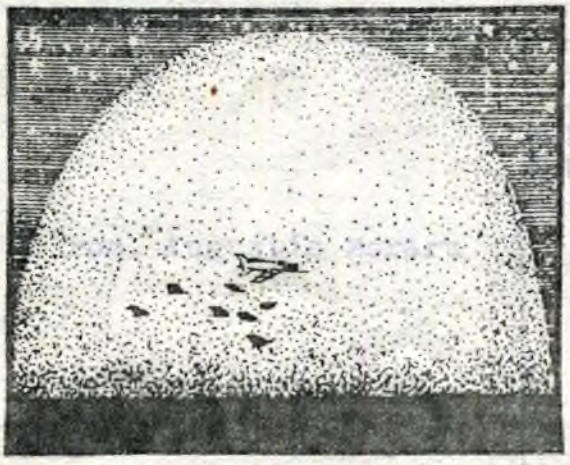

4. - Unul dintre cele mai neobișnuite descrieri ale unui OZN a venit din partea unui artist pe nume de Feng Lian Cheng și soția sa.

Ei au afirmat că la sfîrșitul verii anului 1974 pe cînd mergeau pe o stradă în orașul Tong Shan au văzut un obiect de

mărimea Lunii pline pe cer. El a descris partea de dedesupt asemănătoare a două castroane lipite pe marginea lor, iar partea de deasupra părea asemănătoare unei mici instalații de foraj petrolier.

Feng a afirmat că obiectul părea a fi făcut din metal deoarece el reflecta lumina soarelui și a ilustrat cele văzute împreună cu soția sa.

Ei au furnizat un raport către "Jurnal", dar personalul Jurnalului s-a arătat sceptic și i-au cerut să clarifice ce anume au văzut. El a scris din nou dînd aceeași descriere și a întărit pe cît posibil că descrierea sa este absolut reală.

5.- Un alt caz s-a petrecut la orele 16:oo pe data de 1 octombrie 1969. O farfurie zburătoare a fost văzută pe cer deasupra ținutului Chung, în provincia Yunan. Obiectul zbura liniștit, fără nici un zgomot și reflecta lumina soarelui. El a coborît apoi pe cealaltă parte a muntelui și imediat autoritățile au trimis un număr de soldați în căutarea obiectului.

Nu s-a găsit nimic, însă în dimineața următoare, la orele 11:o5 obiectul a fost văzut din nou, dar în altă parte a aceleași regiuni.

6.- O altă observație, descrisă în "Jurnalul de cercetări OZN", este cea a farmacistei Shi Guo Kao, din orașul Lan Zhou, provincia Gansu.

Intr-una din după amiezile lunii iulie 1963 ea a auzit un zgomot puternic venit din cer și privind deasupra a văzut un obiect strălucitor aterizînd în curtea sa.

Obiectul se învîrtea foarte rapid înaintea ochilor ei, intensificîndu-și zgomotul. După aproape un minut culoarea obiectului s-a transformat în roșu închis și brusc a "explodat" cu un zgomot asurzitor care a zdruncinat din temelii chiar și casa, iritîndu-i puternic urechile. Obiectul a dispărut apoi pe cer lăsînd în urma sa o dîră roșie.

Paul Dong

(MUFON UFO JOURNAL - nr.192
februarie 1984)

trad. în rom. Augustin Moraru

PAUL DONG
Editor, Journal of UFO Research

-bolidul-

ENIGMATICE GLOBURI STRĂLUCITOARE STRĂBAT CERUL TERREI

(V)

Dincolo de un provizoriu final (1)

Indiferent ce opinie împărtim în privinţa naturii enigmaticilor "bolizi" care, de foarte multă vreme, străbat bolta noastră cerească, este important să observăm - şi să înregistrăm - continuitatea fenomenului.

In acest sens, semnalăm un fragment foarte puţin cunoscut, dintr-o recentă apariţie editorială. Este vorba de volumul beletristic "Aripi de argint", apărut în 1983, în Editura Militară; autorul: Doru Davidoviciu. Lucrarea are un pronunţat caracter memorialistic, fără a fi - totuşi - o "autobiografie".

Subliniem faptul că pilotul de aviaţie Doru Davidoviciu este comandantul unei escadrile de intercepţie, compusă din aparate MIG-21; are la activ mii de ore de zbor, fiind în permanenţă antrenat şi avînd o mare capacitate de a sesiza, înregistra şi prelucra - rapid - informaţii provenite din mediul înconjurător; prin natura profesiunii sale, D. Davidoviciu este o persoană caracterizată de luciditate profundă în împrejurări neobişnuite, precum şi de decizii şi reacţii prompte.

La pag. 98 a pseudo-romanului memorialistic, mai sus citat, întîlnim o interesantă relatare, pe care autorul ţine s-o aducă la cunoştinţa lectorului în încheierea unor comentarii la adresa autorilor filmului science-fiction "Hangar-18"...

"... despre OZN ştiam mai mult decît toată echipa de filmare. Face parte din profesie. Am văzut unul singur, de la sol, seara de toamnă tîrzie, dar nu a fost toamna asta, trecuseră trei ani (este vorba de toamna anului 1980 - n.n- C.G.), cometa roşie-violetă zbura perfect orizontal şi foarte repede, a traversat cerul de la o palmă peste coamele acoperişurilor. Zbura mai repede decît am văzut vreodată zburînd un avion, s-a pierdut în crengile salcîmilor; îşi trecea culoarea spre portocaliu, numai dîra lungă, ciudată , ascuţită spre capăt, rămînea alb-violetă. Eram cu cel mai stupid om din regiment lîngă mine, a doua zi am întrebat: ce credeţi că am văzut ieri ? S-a încruntat, încercînd să-şi aducă aminte. Chiar, ce văzusem ?

Atunci,seara, am fugit la punctul de comandă, "vii pentru OZN - a spus Traian, nu eşti primul. Şase mii de kilometri pe oră, la peste o sută de kilometri înălţime. Şi drept de la nord la sud." O sută kilometri înălţime, înseamnă că era enrom, îl vedeam ca pe un MIG-21 la 3-4000 de metri, patru miimi mărime aparentă, făceau în realitate peste două sute de metri lungime, pentru că n-a trecut la verticală, unghiul sub care îl vedeam era de 30-40 de grade. A măturat orizontul de la nord la sud..."

Episodul nu constituie o "închipuire" literară a autorului "Aripilor de argint"... Este, efectiv, o experienţă trăită. De

altfel, Doru Davidoviciu a relatat această observaţie, în clar, pe scurt, în luna februarie 1984, în cadrul unui interviu difuzat - pe programul III al Radiodifuziunii Române - printre cîteva observaţii incitante, realizate la scară globală, cu ocazia uneia dintre emisiunile săptămînale "Exploratorii lumii de mîine" (realizator: Dan Ursuleanu). Cronicarul rîndurilor de faţă a ascultat personal, respectiva emisiune.

Lectorul fragmentului poate constata, imediat, unele similitudini frapante a cazului "bolidului" de la 8 septembrie 1982 (sau - probabil, mai corect - cu cazul "bolizilor" de la 8 septembrie 1982). Există asemănări şi cu interesantul "bolid" observat de astronomul amator Kiss Attila din Salonta, în toamna lui 1983.

Aşadar, la o înregistrare atentă, constatăm (fapt îmbucurător şi incitant, totodată) că apariţiile "bolizilor" pe bolta cerească a planetei noastre, în particular, nu sînt - nici pe departe - evenimente extrem de rare, ci - din contră - se semnalează cu o frecvenţă ne-neglijabilă, vădind o pronunţată continuitate.

Cum arătam şi în precedentele materiale, aprofundarea cazului "bolizilor (bolidului ?) de la 8 septembrie 1982", este departe de a se fi încheiat... Există, încă, oricînd posibilitatea unor surprize, a apariţiei unor amănunte care să pună cazul într-o lumină complet nouă sau să-i dea o nouă turnură...

Firește sîntem, în primul rînd, datori să prezentăm, pe o hartă a tării, la o scară convenabilă, traiectoriile "bolizilor" (traiectoria bolidului ?) aşa cum rezultă ele (ea?) din declaraţiile martorilor oculari.

Această sinteză este prezentată pe harta din fig. 1.

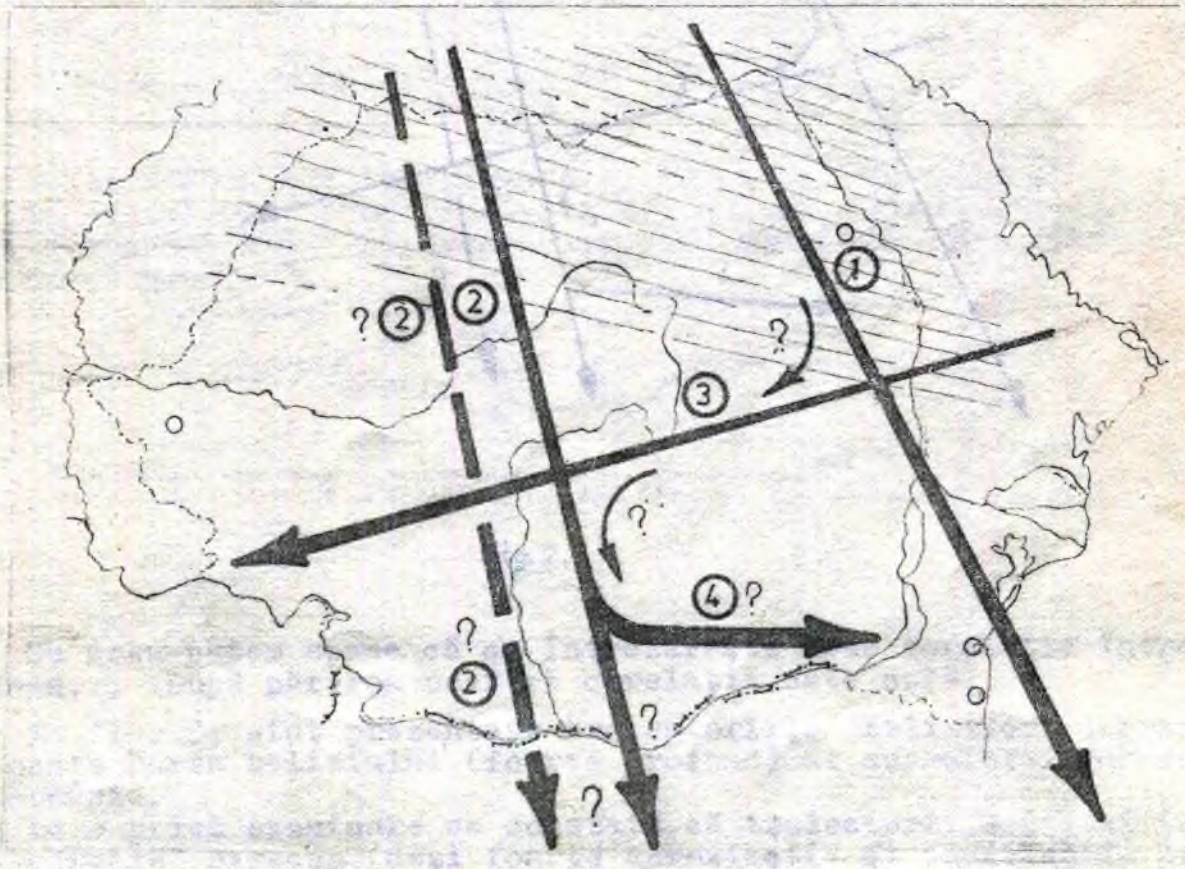

Fig.1.

Se observă că traiectoriile sînt orientate în general NNV - SSE ... Din unele declaraţii s-ar putea desprinde o eventuală "cotitură" mai pronunţată spre SE (chiar Est) în porţiunea finală , adică în sudul ţării ... Din acest punct de vedere, "bolidul" sesizat la Braşov pare a fi "complet altul"... traiectoria sa intersectînd, aproape perpendicular pe celelalte două... Problema unor "cotituri", cu "curbe de racordare" între traiectoriile (1) şi (2) ale acestui "bolid" (3), ni se pare foarte problematică... Dacă ar fi, cumva, aşa, atunci natura artificială a acestei enigmatice structuri zburătoare ar fi absolut evidentă !
(Căci nu există, în analele astronomiei mondiale, nici o mărturie despre vreun corp ceresc de natură meteoritică care să-şi permită să facă "slalom" în atmosfera înaltă a Terrei !)

In fig. 2, avem traiectoriile "bolizilor" suprapuse peste harta componentei verticale (z), a cîmpului geomagnetic normal pentru teritoriul României.

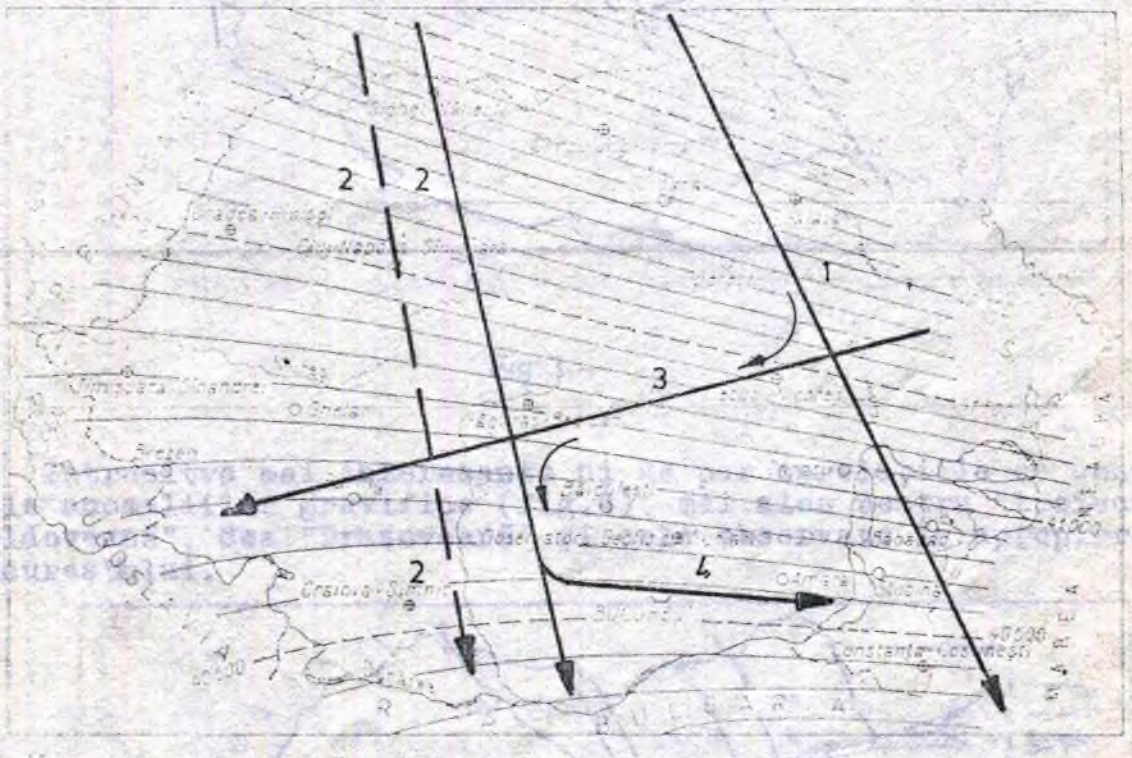

Fig. 2. Harta componentei verticale (Z) a cîmpului geomagnetic normal pentru teritoriul României, calculată pentru epoca 1950,0 şi întocmită de St. Airinei (1956), după formulele I. Constantinescu şi N. Mitea (1961).

Fig. 2.

Cu greu putem spune că se întrezăreşte vreo corelaţie între trasee... După părerea noastră corelaţia este nulă.

In fig. 3, sînt prezentate traiectoriile "bolizilor" suprapuse peste harta reliefului (foarte profund) al suprafeţei Mohorovicic în România.

La o primă examinare se constată că traiectoriile (1) şi (2) "încadrează" oarecum (deşi foarte aproximativ şi discutabil) linia (profundă) Mohorovicic care trece de la Baia mare prin estul Transilvaniei, cotul Carpaţilor Orientali, Bărăganul Ialomiţei şi sud-vestul Dobrogei. Dar traiectoria (3) a "bolidului" observat la Braşov e, practic, perpendiculară pe aceasta... Ea ar urma, întrucîtva, liniile curbe Mohorovicic care încadrează ţara Bîrsei; deşi

chiar și această apropiere este discutabilă... In ansamblu, socotim că - pentru relieful Mohorivicic - coeficientul de corelație al traiectorilor "bolizilor" e foarte redus...

Fig. 34 Harta reliefului suprafeței Mohorovičić în România (după M. Socolescu și colab., 1964).

Fig.3.

Intrucîtva mai interesante ni se par corelațiile cu contururile anomaliilor gravifice (fig.4), mai ales pentru "traiectoria Moldoveană", cea "Brașoveană" și cele observate în apropierea Bucureștiului.

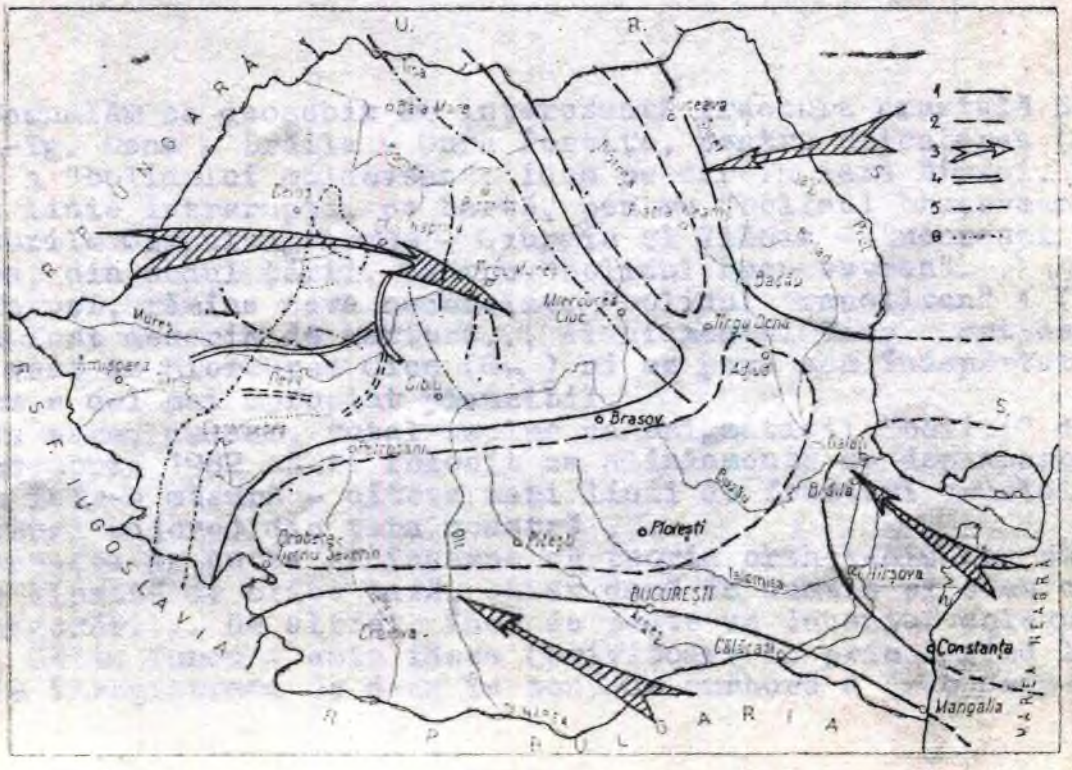

Fig.4.

Totuşi, nici aici, după părerea noastră corelţiile nu ating valori suficient de mari, pentru a explica, în mod unitar, şi pentru toată traiectoria (şi toate traiectoriile), zborul enigmatecelor structuri aeriene.

Aproape aceleaşi observaţii le putem formula vis-à-vis de harta cîmpurilor de fracturi crustale de ordinul I ai României, prezentată în fig. 5.

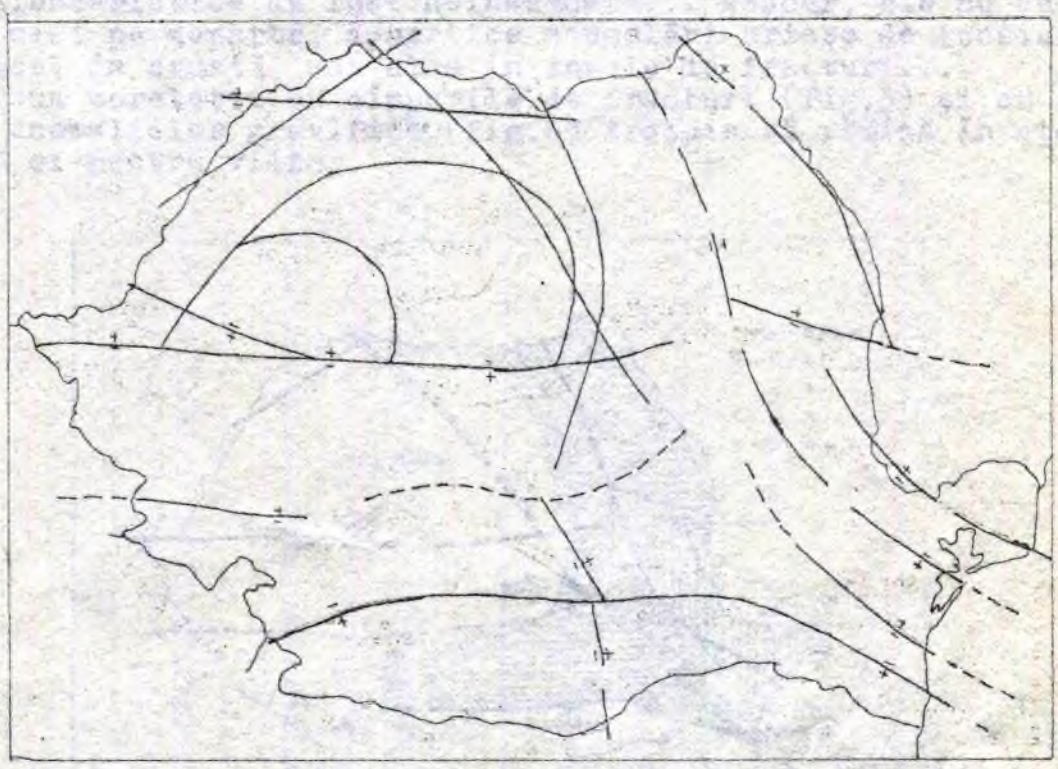

Fig. 5

Semnalăm ca deosebit de interesantă fractura crustală Suceava-Bacău-Tg. Ocna - Brăila - Gura Portiţa, pentru orientarea (aproxitivă) a "bolidului moldovean"; idem pe cer în tara Bîrsei, desenată cu linie întreruptă, pe hartă, pentru "bolidul braşovean"; idem fracturile Cîmpulung-Argeş - Giurgiu şi Vlăsia - Bucureşti - Dobrogea, din sudul ţării, pentru "bolidul bucureştean".

Totuşi, rămîne ceva necorelat: "bolidul transilvan" ! (Aşa cum a fost descris de martori... Aliniamentul Tisa - est de Bistriţa - vest de Miercurea Ciuc (G_{15}) ni se pare cam îndepărtat ... Oricum e cel mai apropiat plauzibil.

Nu este, aşadar, total exclus ca enigmaticii "bolizi" de la 8 septembrie 1982 să fi folosit ca aliniamente de deplasare - cel puţin într-o măsură - cîteva mari linii de fracturi crustale (fracturi majore) din ţara noastră ...

Aceasta ar putea să însemne că teoria orthotenicelor nu e chiar lipsită de orice bază, chiar dacă în numele ei s-au comis şi exagerări... De altfel, încă de peste un deceniu, colegul nostru prof. Călin Turcu a emis ideea (privitoare în primul rînd la fenomenele înregistrate de d-sa în zona de curbură a (sub)Carpaţilor

Mîneciu - Văleni - Teleajen) că aceste enigmatice structuri aeriene luminoase folosesc drept "coridoare aeriene" - cu preponderență - anumite trasee aflate la verticala (sau "copiind", puțin deplasate la vest sau la est) unor fracturi majore ale crustei terestre.

O atare corelație, ne-neglijabilă, ar readuce pe masa discuției ipoteza că acești "bolizi" ar putea fi... apariții din familia "luminilor dinaintea cutremurelor...

Totuși, în cazul "bolizilor" de la 8 septembrie 1982, această ipoteză cade, deoarece cutremurele cu au urmat,în R.S.R., acestei date calendaristice au fost neînsemnate... Asadar, ele nu au justificat, nici pe departe, ipotetice acumulări uriașe de tensiuni tectonice, în crustă, mai ales în zonele de fracturi...

Oricum corelația cu cîmpurile de fracturi (fig.5) și cu contururile anomaliilor gravifice (fig.6) trebuie să rămînă în atenția noastră și pentru viitor.

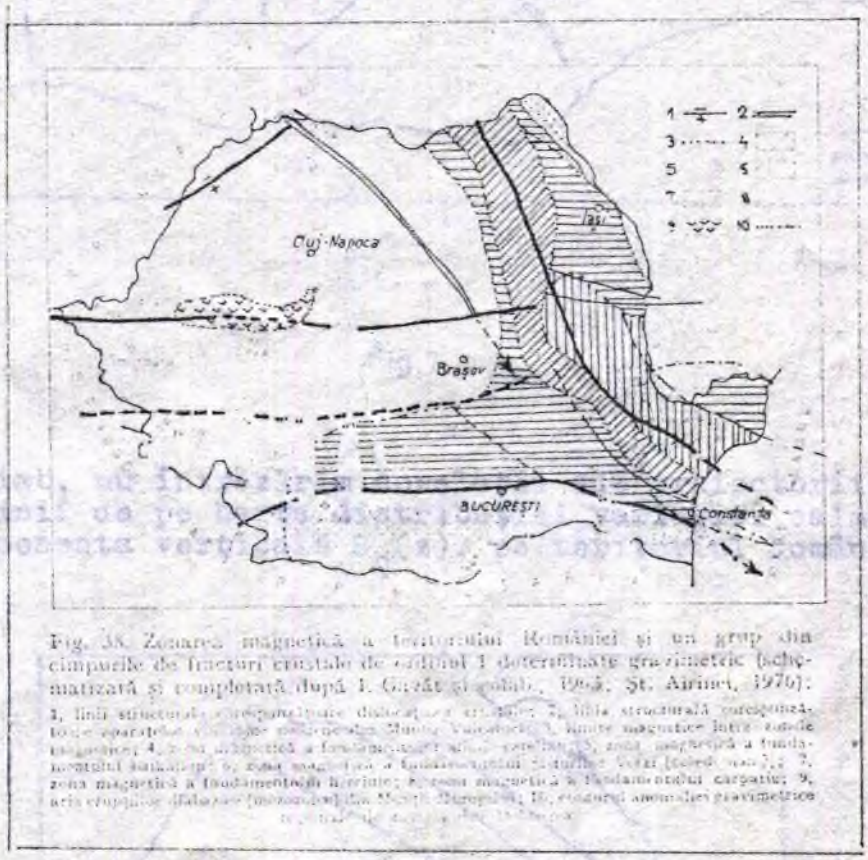

Fig. 6

Se prezintă corelarea traiectoriilor bolizilor cu harta zonării magnetice a teritoriului RSR. Harta este importantă; după cum se vede ea se află în strînsă legătură cu harta din fig.5.

Din acest motiv, ținînd cont și de observațiile martorilor oculari, putem spune că nu este neglijabil gradul de corelare între traiectoriile bolizilor și principalele zone magnetice (corelate cu fracturile) ale teritoriului RSR.

Pentru observațiile din sudul și sud-estul țării, aceasta este destul de vizibil mai ales în fig. 7.

Desigur coincidența (corelația) este departe de a fi totală, dar ea este după părerea noastră SEMNIFICATIVĂ.

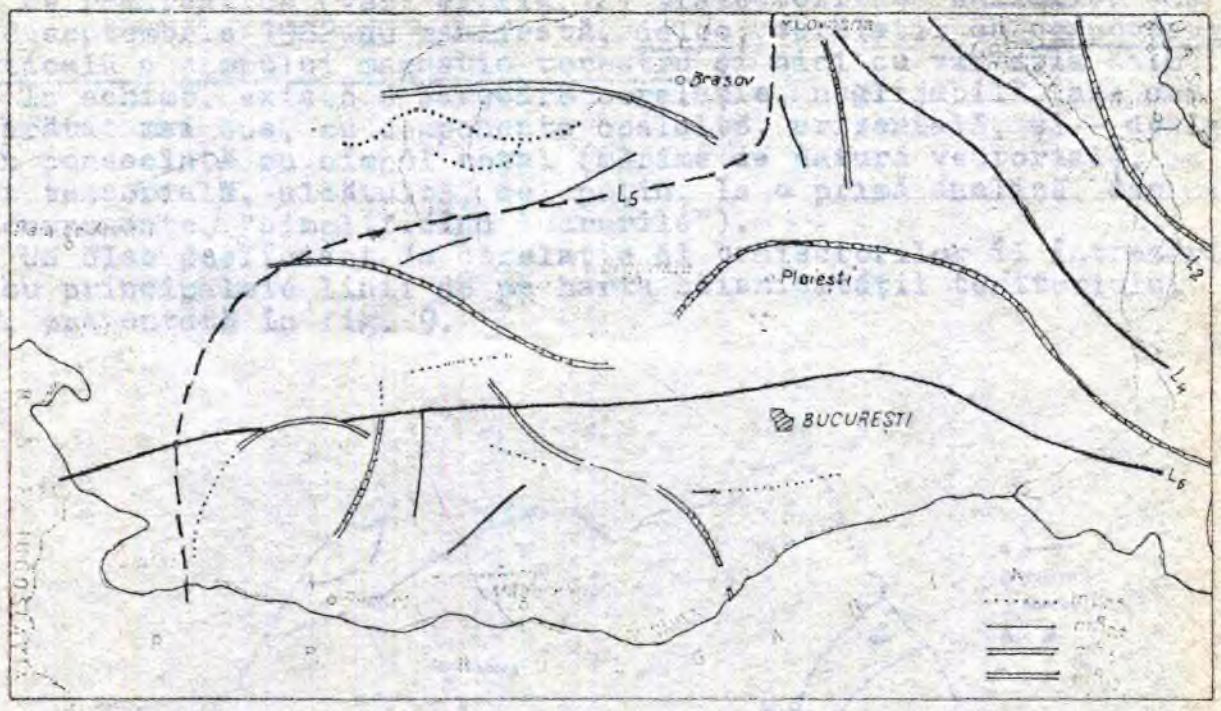

Fig.7

In schimb, nu întrezărim corelații ale traiectoriilor cu principalele linii de pe harta distribuției variației calme diurne pentru componenta verticală $S_q(z)$, pe teritoriul României - fig.8.

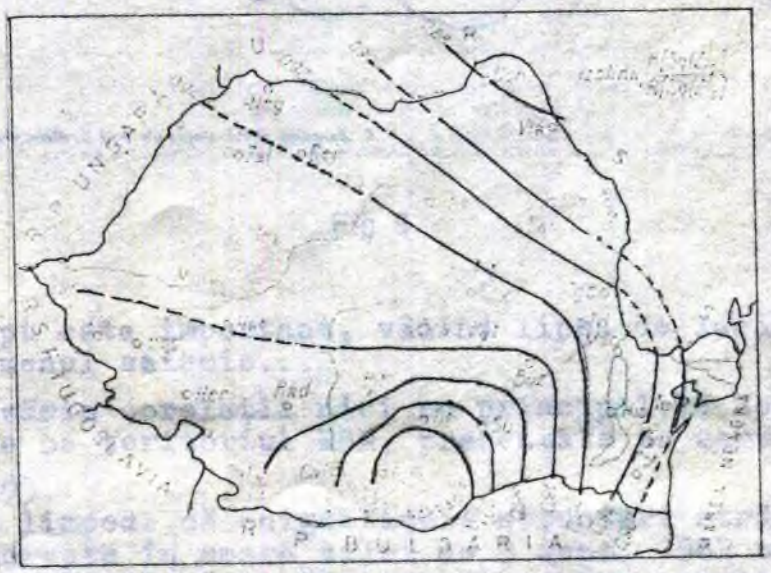

Fig. 41. Harta distribuției variației calme diurne pentru componenta verticală $S_q(Z)$ pe teritoriul României (după I. Constantinescu, V. Ștefănescu, 1971).

Fig. 8.

De remarcat că (vezi și fig. 2) traiectoriile "bolizilor" de la 8 septembrie 1982 nu manifestă, deloc, corelații cu componenta verticală a cîmpului magnetic terestru și nici cu variația calmă.

În schimb, există o oarecare corelație, neglijabilă, așa cum am arătat mai sus, cu componenta cealaltă, orizontală, și - desigur - în consecință cu cîmpul total (mărime de natură vectorială, de fapt tensorială, alcătuită, cel puțin, la o primă analiză, din aceste componente, "simplificînd lucrurile").

Un slab coeficiant de corelație al traiectorilor îl întrezărim și cu principalele linii de pe harta seismicității teritoriului RSR, prezentată în fig. 9.

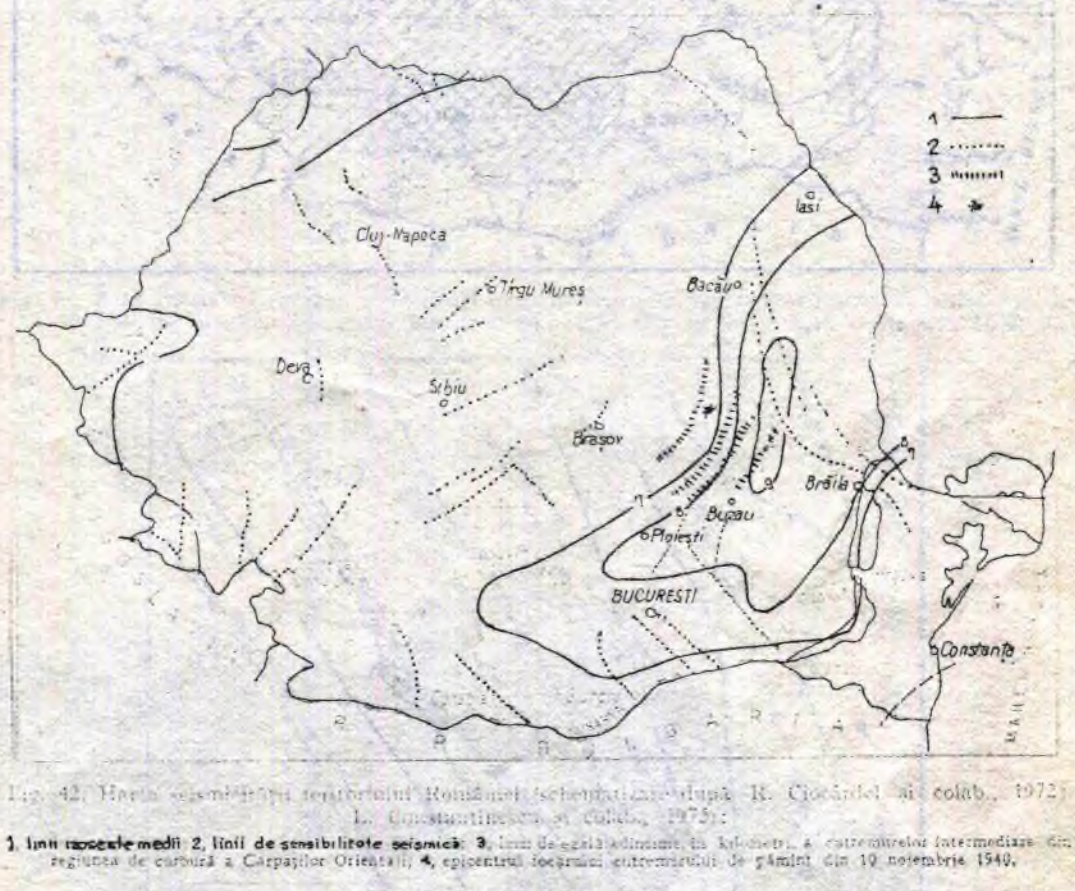

1, linii izoseiste medii 2, linii de sensibilitate seismică; 3, [illegible] 4, epicentrul [illegible]

Fig. 9.

Acest fapt este important, vădind lipsa de legătură a "bolizilor" cu fenomenul seismic...

Nu întrezărim corelații nici cu principalele zone de anomalie geotermică de pe teritoriul RSR, prezentate pe harta din fig. 10.

(vezi, pag.37)

Asadar e limpede că enigmaticele structuri strălucitoare mobile aeriene, observate în seara zilei de 8 sept. 1982 nu au vădit nic un fel de predilecție (sau "interes") pentru aceste zone...

Cît despre "bolidul moldovean", este limpede că se poate demonstra destul de ușor că el a urmat, în linii mari principalele aliniamente tectonice ale văii Siretului și Subcarpaților Orientali așa cum se vede în fig. 11 (pag. 37).

Totuși, e greu de spus cu certitudine că aceste linii tectonice au constituit "ghidul său unic" de zbor...

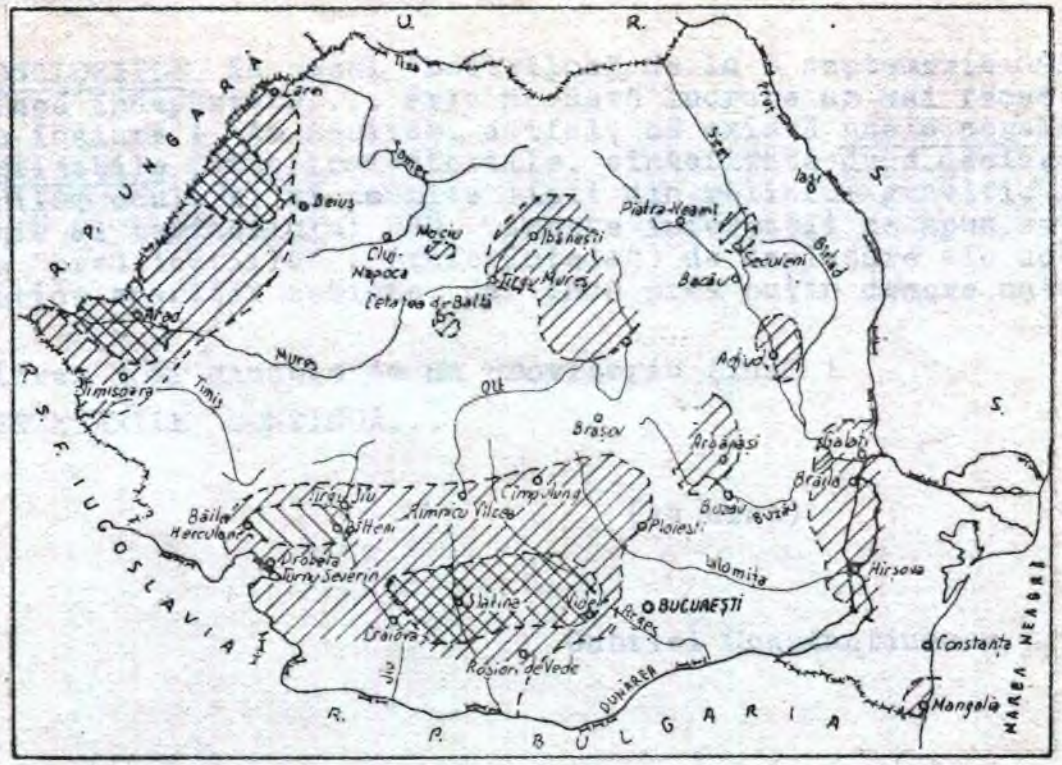

Fig. 47. Zone anomale insuficient conturate pentru distribuția energiei geotermice la adîncimea de —2000 m, în subsolul teritoriului României (prelucrare cu datele lui Ionescu V. Negoiță, 1970).

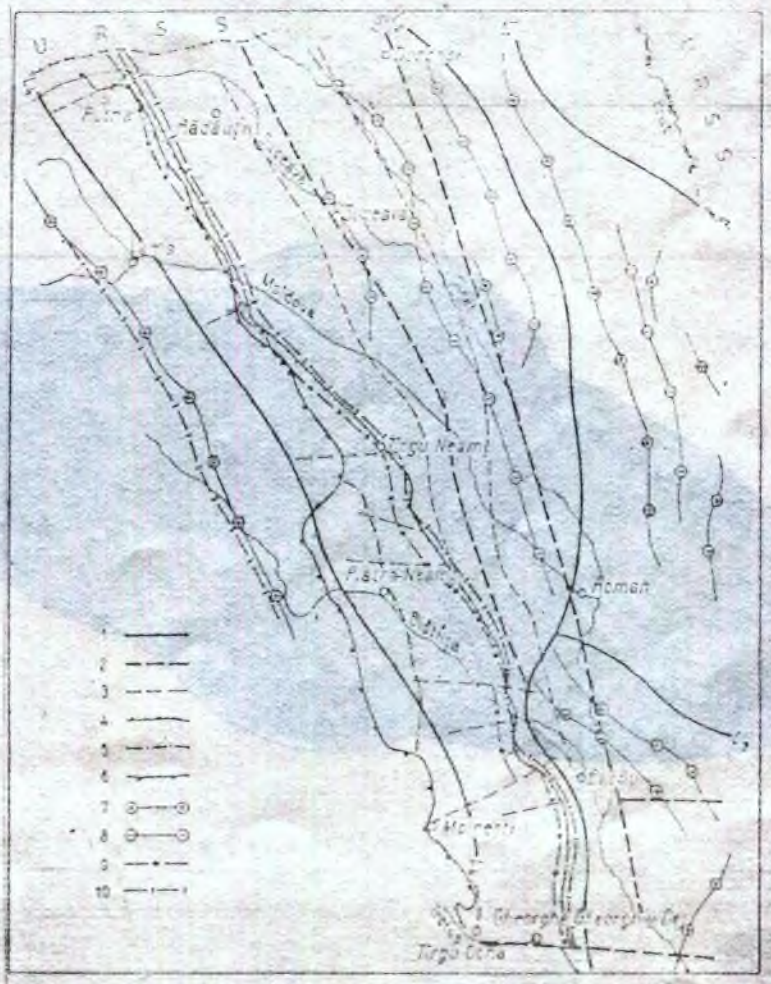

Fig. 51. - Elemente tectonice rezultate din cercetările gravimetrice și aeromagnetice de pe marginea vestică a Platformei Moldovenești în sectorul valea Sucevei-valea Trotușului (prelucrare după E. Ali-Mehmed și colab., 1972):

1, limi delimitînd sectoarele de fundament cu constituții petrografice diferențiate; 2, trepte de ordine a fundamentului platformei; 3, accidente rupturale transversale; 4, linia pericarpatică; 5, linia externă; 6, linia marginală; 7, aliniament de anomalii ΔT_a de maxim; 8, aliniament de anomalii ΔT_a de minim; 9, aliniament de anomalii gravimetrice de maxim; 10, aliniament de anomalii gravimetrice de minim.

CONCLUZIILE în cazul "bolizilor" de la 8 septembrie 1982 sînt încă îndepărtate ... Prin această lucrare am mai făcut doar un pas înainte ! Am sesizat, astfel, că există unele corelații ne-neglijabile între traiectoriile, sintetizate după declarațiile martorilor oculari, și anumite linii din relieful gravific și magnetic al teritoriului RSR. Aceste informații ne spun ceva despre "predilecțiile" ("preferințele") de deplasare ale acestor enigmatice apariții aeriene, dar încă prea puțin despre natura lor.

Sîntem doar dincolo de un provizoriu final !

CERCETĂRILE CONTINUĂ...

(va urma)

Gabriel Constantinescu

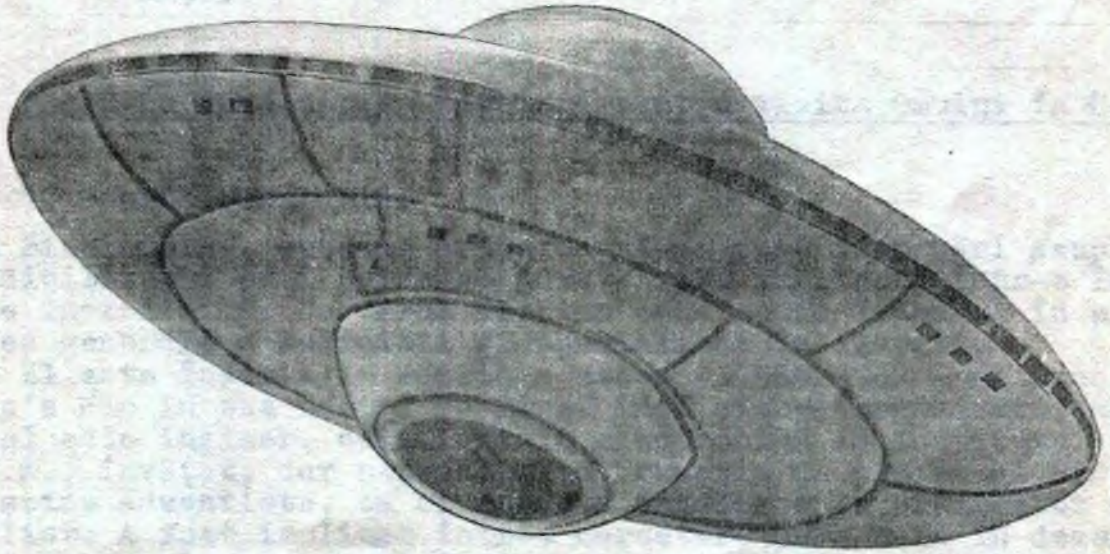

UFO

«Man in black»

SINDROMUL "OMUL IN NEGRU" (2)

Doctorul Herbert Hopkins este medicul consultat de D-na Shirley Ficket şi Brent Raynes cînd aceştia investigaseră cazul de teleportare-contact din Maine, care a implicat pe martorii David Stephens şi prietenul acestuia. El (doctorul) a fost cel care l-a regresat hipnotic pe Dl. Stephens şi a înregistrat şedinţa.
In prima parte al acestui articol s-a redat relatarea vizitelor bizarului OM IN NEGRU pe care le-a trăit mai întîi Dr. Hopkins şi apoi fiul şi nora acestuia. Un rezultat al acestor întîlniri înfiorătoare pentru Doctorul Hopkins a fost profunda tulburare încît acesta a distrus înregistrările cu interviurile luate lui Stephens.
Acum vom arunca o privire asupra doctorului şi a întîmplărilor care nu au vreo legătură cu cazul de faţă.

Posibile revelatoare temeiuri pentru vizita Omului în Negru.

1. Scurtă biografie.

Bineînţeles, autorul ar putea să-şi pună întrebări asupra credibilităţii unei persoane care a fost implicată într-o întîlnire incredibilă. Doctorul Hopkins este medic încadrat în practicarea generală a medicinii şi specializat în alergii.

El este înscris în ediţia a zecea - 1966/1967 - al broşurii "Who's Who in the East". Pe lîngă încă cîteva organizaţii medicale el este inginer, calificat în electronică la Institutul Tehnic R.C.A., învăţat, dar nepracticînd, funcţia de prelat al Bisericii creştine adventiste, ca şi recenta încadrare ca predicator spiritualist. A fost implicat într-o cercetare personală în domeniul sistemelor electroacustice şi electronice, fiind şi vicepreşedinte al Corporaţiei "General Sound" şi preşedinte al "Hopkins Sound Technology Inc.". Deţine multe brevete şi şi-a scris propriile sale aplicaţii pentru aceste brevete. Difuzoarele stereo concepute de el sînt menţionate într-un text de autoritate pe această temă, ele sînt utilizate de companii de înregistrare cu reputaţie.

A fost un student eminent la "Christian Advent College" din Aurora, Illinois. Pe cînd se aflase acolo, a făcut cercetări în domeniul fizicii. Apoi, s-a transferat la University of Illinois Medical School pe o navă-şcoală (Ivy Leage Award). Cele mai recente activităţi de cercetare ale lui incluseră o teorie asupra unei energii antigravitaţionale şi libere. A făcut mai multe cursuri

de-a lungul anilor, inclusiv tehnici de specialitate în hipnoză. In afară de o trecătoare boală astmatică s-a bucurat de o bună sănătate de-a lungul vieţii sale. Este de origine anglo-germană, căsătorit, soţia lui lucrînd de asemenea în cabinetul său, în calitate de soră medicală. Au doi fii: unul muzician realizat şi avînd succes, celălalt auto-mecanic calificat. Nu s-au ivit niciodată probleme de dificultate sociopatice, nu a folosit droguri ce se consumă în mod obişnuit, halucinogene, delirante, etc.

Aceste fapte şi opinii sînt susţinute de examinarea documentelor şi interviurilor cu doctorul, a diferiţilor membri ai familiei sale, ale D-nei Ficket şi ale D-lui Raynes. Prin coinciderea sincronicităţii, aceste date au fost în continuare întemeiate de faptul că Dr. Hopkins a fost coleg de an în facultatea de medicină cu cumnatul meu, George P. Balz, Med.Dr. Clinical Professor of Rheumatology, la Universitatea din Cincinatti, care îl evocă cu drag pe H.H., el fiind un eminent student, foarte înzestrat intelectual. Tot coincident este faptul că Dr. Hopkins este un medic al unui eminent radiestezist din Maine, Henry Gross, care era menţionat de Kenneth Roberts şi studiat totodată de mine. Dl. Gross şi foasta lui soţie, Olive, precum şi fiica lor Clara, au vorbit în mod elogios despre Dr. Hopkins. Inteligenţa, echilibrul său emoţional şi interiorizarea sa se prezintă a fi superioare în toate privinţele.

Este posibil ca aceste multilaterale atribute unice să dea indicaţia că numai Dr. Hopkins şi nu alţii, care fuseseră implicaţi în cazul Stephens, să fi fost aleşi pentru această vizita a Omului în Negru. El a făcut expertize în fizică, electronică, medicină, filosofie, religie şi aparent avînd capacităţi PSI înalt dezvoltate. Probabil că el ar realiza o mai bună înţelegere a întîmplării lui Stephens, lucru de nedorit pentru forţa OZN, oricînd şi oricare ar fi aceasta. Asta pentru că, dacă nu şi-ar fi distrus dovezile, el ar fi putut să emită alte opinii privind cele petrecute cu Stephens; urmărind cazul ar fi emis păreri care altora le-ar fi scăpat. Putea el, un senzitiv foarte dezvoltat, să-l facă iniţiat, receptiv la acest eveniment (materializare ?), totodată să fi fost o ameninţare pentru forţele OZN, deci aceasta fiind probabil motivul de a provoca retragrea sa bruscă ?

Desigur, întîlnirea sa cu Omul în Negru s-a repercutat cu încetarea oricărei publicităţi, dar concomitent, din fericire, mi-a dat posibilitatea de a pregăti acest raport pentru cititorii serioşi ai FSR-ului. Oricare ar fi interpretarea finală a păţaniei sale, noi sîntem profund îndatoraţi doctorului Hopkins.

2. Dezvoltarea de cunoştinţe PSI.

Deşi vizita mea a fost prea scurtă pentru a mă documenta în diversele evenimente paranormale anecdotice, pe care mi le-a comunicat Dr. Hopkins, trebuie notat că la alte determinări PSI-psihiatrice ale populaţiei, care pretind contacte apropiate OZN sau legate de OZN, dese ori aspectele psihice erau surprinzătoare. In alcătuirea unor sumare schiţări ale acestor întîmplări PSI, autorul se confruntă cu problema cum se pot comprima aceste rapoarte într-o formă descifrabilă concomitent, fără a omite detaliile semnificative, pentru PSI existînd un continuum precum şi un punct de sciziune dintre oameni şi evenimente, ceea ce este anevoie de stabilit.

Totuşi, este posibil ca din cîteva evenimente din viaţa doctorului Hopkins să aducă ceva lumină în legătură cu întîlnirea sa cu Omul în Negru.

Dr. Hopkins nu poseda cunoştinţe speciale ori de interes pentru fenomenele psihice din anii ce au trecut. Avînd un tip de gîndire cercetătoare filosofico-ştiinţific, el s-a înscris la un

curs de control al minţii, Silva, (Silva Mind Control) presupunînd că-şi va dezvolta abilitatea de concentrare şi să-şi mărească anvergura atenţiei, de a deveni mai conştient, etc. A fost atît de impresionat de aceasta încît, după aceea, şi soţia sa a participat la cursuri, pe care el le-a repetat de cinci ori. Odată, după un curs, o femeie pe care o întîlnise la ore l-a întrebat dacă şi au fost vreodată într-o biserică spiritualistă. Au spus că nu, că nu cunoşteau nimic de aceasta. Totuşi, după un timp, el şi soţia sa au frecventat-o din curiozitate. Deşi era un cleric cu scoală, frecventase un Colegiu creştin adventist în Illinois şi s-a convertit la catolocism cînd s-a căsătorit, a avut sentimentul că aceste învăţături nu-l satisfăceau. A avut mulţi prieteni şi pacienţi între clericii acestor diferite confesiuni, dar niciodată nu primise un răspuns satisfăcător la întrebările sale "De ce mă aflu aici ?" "De unde vin ?" "Incotro mă duc eu ?"

La prima lui şedere în Biserica spiritualistă, soţia sa şi el susţineau că "am încercat să scrutăm o lucrare din lemn, pentru că nu ştiam ce fel de ciudăţenie era aceasta, amfost surprinşi auzind mesajele spiritului şi eram şocaţi de cîte ori pastorul a pronunţat o mulţime de detalii despre starea d-mei Hopkins". Pastorul spuse că însăşi medicul este un senzitiv înzestrat. Apoi pornise să prezică o serie de evenimente ce interesau pe Hopkins-ii, precum că asistînd la mai multe întîlniri ca în final Dr. Hopkins să devină el însuşi un pastor hirotonisit spiritualist. Nu este nevoie să se spună că Dr. Hopkins a fost uimit şi protestase precum că el nu a avut intenţia să se facă aşa ceva. Totuşi, după diverse circumstante şi evenimente neobişnuite, după o perioadă de timp, devine pastor hirotonisit spiritualist.

Chiar el şi-a întemeiat propria sa biserică, la domicilul său unde se adunau frecvent cîţiva intelectual.

De ce oare Dr. Hopkins se miră cînd multe din viaţa sa anterioară fuseseră într-un fel pregătitoare pentru aceste ulterioare dezvoltări, pentru el imprimîndu-se cu o claritate două posibile evenimente PSI deosebit de unice.

3. Un coşmar veridic.

Inainte de "Thanksgiving" (sărbătoare oficială în amintirea primilor coloniştii din Massachusetts - ultima joi din noiembrie - N.T.) din 1949, în timpul facultăţii de medicină la Chicago, doctorul şi soţia sa s-au dus la Aurora Illinois. In acea noapte el a avut un cosmar. "Am văzut o maşină, un Dodge negru. Nu prea nouă ca marcă. Avea un far, în ea se aflau cinci oameni, aceştia ţipau şi încercau să iasă din ea, dar fără rezultat. Eram înspăimîntat. După aceea, m-am aflat în spatele vehicolului uitîndu-mă la tabla de inmatriculare şi numerele părea oă ard, neştergîndu-se în mîna mea. Brusc m-am trezit şi Madeline m-a întrebat ce păţisem. I-am povestit visul meu. Ea spuse că nu a fost decît un coşmar şi că era cazul să-l uit. Am încercat să dorm din nou, apoi, în fine, m-am sculat şi mi-am notat numărul de înmatriculare a maşinii şi l-am pus în buzunar. In dimineaţa următoare, cînd ne-am dus în oraş, pentru micul dejun, ne-am dus în spatele unui garaj şi acolo se afla un tractor mare cu un lanţ şi cîrlig, şi ataşat de acesta un Dodge negru ars pînă la schelet. Am dat înapoi pentru a mă uita la placa de înmatriculare. Am confruntat numărul scris pe hîrtia aflată în buzunarul meu : era identic ! Asta ne-a stricat toată pofta pentru micul dejun. Soţia a fost şocată. In seara aceea s-a dat o ediţie specială a ziarului şi am citit că o maşină Dodge cu cinci persoane a ars şi toţi ocupanţii au decedat în maşină. S-au menţionat şi numele persoanelor, dar eu nu cunoşteam pe nici una. Nu au avut vreo semnificaţie pentru mine, fiindu-mi complet străini. M-am preocupat cu aceasta timp de cîteva zile şi luni m-am întors la facultate.

Coşmarul a fost precedat de un episod, la ora de anatomie, cînd unul din studenţi tăiase accidental uretera, ceea ce nu trebuia să facă şi, el comentase că nu avea ce să-i reproşeze acel, decedat momentan. Totuşi, un alt student a spus că să nu fie sigur de aceasta şi de aici a pornit disputa.

Dr. Hopkins spunea: Eu am fost cel mai dogmatic din grupă pentru cîteva fenomene psihice, o să vadă el însuşi, după moarte, şi nişte treburi ce puteau fi absolut nişte fleacuri. Sub nici o formă nu puteam accepta deoarece nimic nu se putea dovedi ştiinţific. A fost o dispută foarte aprinsă. De aceea nici nu am pomenit de visul meu. Nu doream să mă simt jignit povestindu-le cele întîmplate şi să le spun 'Vedeţi, v-am spus eu !'"

4. O posibilă prezicere.

"Timp de mai mulţi ani nu se întîmplase nimic, în anul 1977 ne-am cumpărat această casă unde acum locuim. Cumnatul soţiei mele era în convalescenţă, după o gastroectomie parţială şi se afla cu cu noi. De asemeni, şi mama soţiei mele. Nu a fost chip de a ieşi din casă fără să fiu văzut. Toţi eram treji în seara aceea, şi eu frînt de oboseală, după un program de chirurgie şi chemările la domiciliu, plus lucrul la birou, aşa că putea să fi fost puţin înainte de orele 11:oo cînd m-am culcat în pat unde am avut un vis. Pentru că fusese un vis plin de amănunte indiscutabil de certe, nicidecum vagi, culori, peisaje, sunete, mirosuri, toate părînd depline şi chiar adevărate. Ştiam că nu era un vis. Era ceva deosebit total impregnat cu conştientul.

Am văzut o masină, un Buick-Special de două tone, de culoare verde, marca 1956. S-a năpustit în ceva ce nu puteam vedea. In maşină se aflau trei persoane, două fete şi un băiat. Apoi m-am pomenit că mă uita la numărul de inmatriculare a maşinii şi l-am notat reţinîndu-l. Mi-am notat de asemeni că incidentul s-a petrecut în faţa lui 70 East Grand Avenue. M-am trezit dintr-o tresăltare. Madeline m-a întrebat care era necazul. Mi-a zis "Eu nu am auzit nici un scrîşnet; despre ce-mi vorbeşti tu ? Sigur că ai visat!" Eu i-am spus: "Nu, aceasta e ceva real. O maşină s-a ciocnit de ceva. Am auzit. Chiar în dreptul lui 70 East Grand Avenue s-a întîmplat!" Ea îmi spuse, foarte corect, "Bine, dacă s-a întîmplat acolo, cum ai fi avut posibilitatea s-o auzi ? E atîta distanţă pînă acolo !"

Am încercat să adorm, dar din nou nu puteam.

In cele din urmă am scris numărul ce l-am văzut la maşină şi mă agitam, tresăream şi mă zvîrcoleam, dar nu puteam să adorm.

In sfîrşit, după 20 de minute, mi-a spus soţia :"Ei bine, dacă te preocupă atîta treaba aceasta îl voi chema pe Paul".

Paul Belrose era omul de la pupitrul postului de poliţie în timpul serviciului de noapte, fost pacient şi prieten apropiat a familiei. Dacă ar fi fost un străin ea nu i-ar fi telefonat. El îl întrebase pe acest Paul dacă a fost vreun accident pe East Gra Avenue. El a spus: "Iartă-mă te rog, tocmai îmi intră o chemare. Ţine legătura pînă înregistrez şi voi reveni la tine."

Un minut sau cam atît trecuse şi el revenise la aparat spunînd: "Da, Madeline, despre ce îmi vorbeşti ? Un accident ?" Şi ea i-a spus: "Doctorul a avut un vis că s-a întîmplat un accident în faţa lui 70 East Grand Avenue implicînd un Buick verde de două tone. El s-a ciocnit de ceva, dar nu a putut să vadă, maşina a dat înapoi." Madeline continuase să spună "Doctorul este foarte zguduit din această pricină şi nu-şi poate scoate din minte aceasta". Paul spusese "Tu poţi să ghiceşti ? Şi eu sînt zguduit. Tocmai acela a fost apelul recepţionat ! (Mai mult de 20 minute potrivit visului lui H.H.). Dar nu deţin toate detaliile. O femeie din 70 East Grand Avenue a spus că a văzut o maşină verde ciocnîndu-se de un stîlp şi a observat nişte persoane tinere în vehicol, însă nu ştia ce tip de maşină, nevăzîndu-i placa de inmatriculare !"

"Aşa că eu am furnizat numărul de înmatriculare şi că acolo se aflau două fete şi un băiat. Noi am spus că maşina se îndreptase către Pine Point cu direcţia spre Portland şi South Portland şi că acei copii ar trebui să fie prinşi de South Portland Police, pentru a fi arestaţi. Madeline i-a spus acestea şi Paul zise:

"Voi înştiinţa poliţia de la South Portland şi dacă voi afla ceva vă voi rechema."

"Mă simţeam epuizat şi m-am dus la culcare. Aproximativ după o oră a sunat telefonul, era Paul Belrose de la pupitrul poliţiei. El a spus: 'Am să vă povestesc ceva care o să vă scuture din somn. Poliţia din South Portland mi-a telefonat că au oprit un Buicke tip 1956, de culoare verde, două tone cu acel număr de înmatriculare având bara frontală şi radiatorul avariat. In maşină se aflau două fete şi un băiat. Maşina a fost luată fără ştirea proprietarului! Au fost arestaţi, exact... amănunt cu amănunt.

Trebuie să ştiţi că am fost martorul unei întregi întîmplări cu mult timp înainte de a se fi petrecut acestea. Momentan nu ştiu cînd s-a întîmplat accidentul cu maşina care a ars în Illinois. Nu am cunoştinţă că am visat în timp ce se desfăşura evenimentul, înainte sau după acesta. Nu deţin această informaţie deoarece în anunţul din ziar nu se dăduse ora, iar eu nu mi-am notat timpul cînd mă trezisem, aşa că informaţia despre acest lucru este incertă."

5. Probabile trăiri paranormale cu mama, după moartea ei.

Dr. Hopkins nu putea să-şi amintească trăiri psihice cu mama şi tatăl său. Cu toate acestea existau o serie de evenimente care au avut loc după moartea mamei sale, în vîrstă de 82 de ani, deci cu trei ani în urmă. El fusese foarte ataşat de mama sa care a locuit cu el şi soţia sa. Tatăl îi murise cu cîţiva ani mai înainte. Soţii Hopkins îşi aminteau după moartea mamei că luminile s-ar fi aprins frecvent în diferite locuri ale casei şi fiecare s-ar fi gîndit că celălalt le-a aprins, ceea ce nu a fost cazul.

Intr-un alt prilej, contrar obiceiului pe cînd mama lui trăia, doctorul controlase camera ei, Madeline punea două perne alăturate cînd făcea patul. Pe cînd fusese invitatul mamei sale, doctorul a pus cele două perne una peste cealaltă, astfel ca să facă mai moale căptuşirea scaunului rulant al mamei sale. In dimineaţa următoare D-na Hopkins îl întrebă dacă el a deranjat patul şi el i-a spus ce a făcut, explicînd cu nu ştia de ce procedase astfel. Apoi soţia l-a solicitat să se uite în dormitorul mamei sale, patul era răvăşit şi pe perna de deasupra se afla o amprentă adîncă un profil al unui cap. De asemeni, perna de pe scaunul rulant prezenta urme ca şi cînd cineva ar fi stat în el. El nu acordase o prea mare importanţă acestei întîmplări, însă în noaptea următoare cînd s-a uitat în cameră a crezut că vede pe mama sa stînd pe scaun. Ea a dispărut din vedere şi el s-a dus la culcare.

Intr-o altă seară, o săptămînă mai tîrziu, D-na Hopkins urmărea ştirile la televizorul aflat la parter. Pe la ora şapte a stins televizorul şi s-a urcat la etaj pentru a-şi lua echipamentul de lucru pentru serviciul de seară. Pe cînd urcase scările a auzit televizorul deşi a fost convinsă că l-a închis. Aşa că s-a dus din nou jos constatînd că într-adevăr televizorul era stins. Urcînd din nou un etaj a putut vedea de pe balustradă în camera soacrei sale. Pentru că în mod obişnuit televizorul din acea cameră era înclinat ea a putut vedea clar ecranul care era în funcţiune. A coborît din nou întrebîndu-se dacă nu cumva soţul ei îl aprinse. Doctorul i-a spus că nu a fost pe acolo si deci nu îl pornise, aşa s-au dus amîndoi acolo constatînd că televizorul era în funcţiune şi că era pus pe canalul 8, în loc de 13, programul preferat al mamei sale de la ora şapte "What's my line".

Doctorul devenise curios vrînd să ştie de cînd era aprins televizorul (gîndindu-se că întîmplător l-a lăsat în funcţiune) şi pipăi aparatul. Era rece ca piatra.

Trebuie să fi fost aprins abia de cinci minute pentru ca să se încălzească în jurul carcasei. El a oprit aparatul apăsînd butonul oprit-pornit astfel încît să împiedice posibilitatea ca pisica sau cîinele să frece de buton şi pornind accidental aparatul.

Intr-o vineri noaptea, cînd doctorul adunase un grup de intelectuali interesaţi de "captarea unor comunicaţii", prezenţa mamei sale decedate nu fusese doar "simţită" însă uşile dublu zăvorîte ale încăperii brusc s-au deschis, aerul rece năvălind, iar cînd unul din grup s-a ridicat ca să închidă uşile, ele s-au deschis şi închis în mod spontan.

Deşi Dr. Hopkins era familiarizat cu presupusa fotografiere psihică, el însuşi nu a încercat niciodată aceasta. Iar atunci cînd Henry Gross spuse odată că el crede că doctorul putea să fie un bun radiestezist, el a încercat cu Henry şi a avut succes. Niciodată nu a repetat acest caz.

Dr. B. Eric Schwarz

trad. Iacob Truia

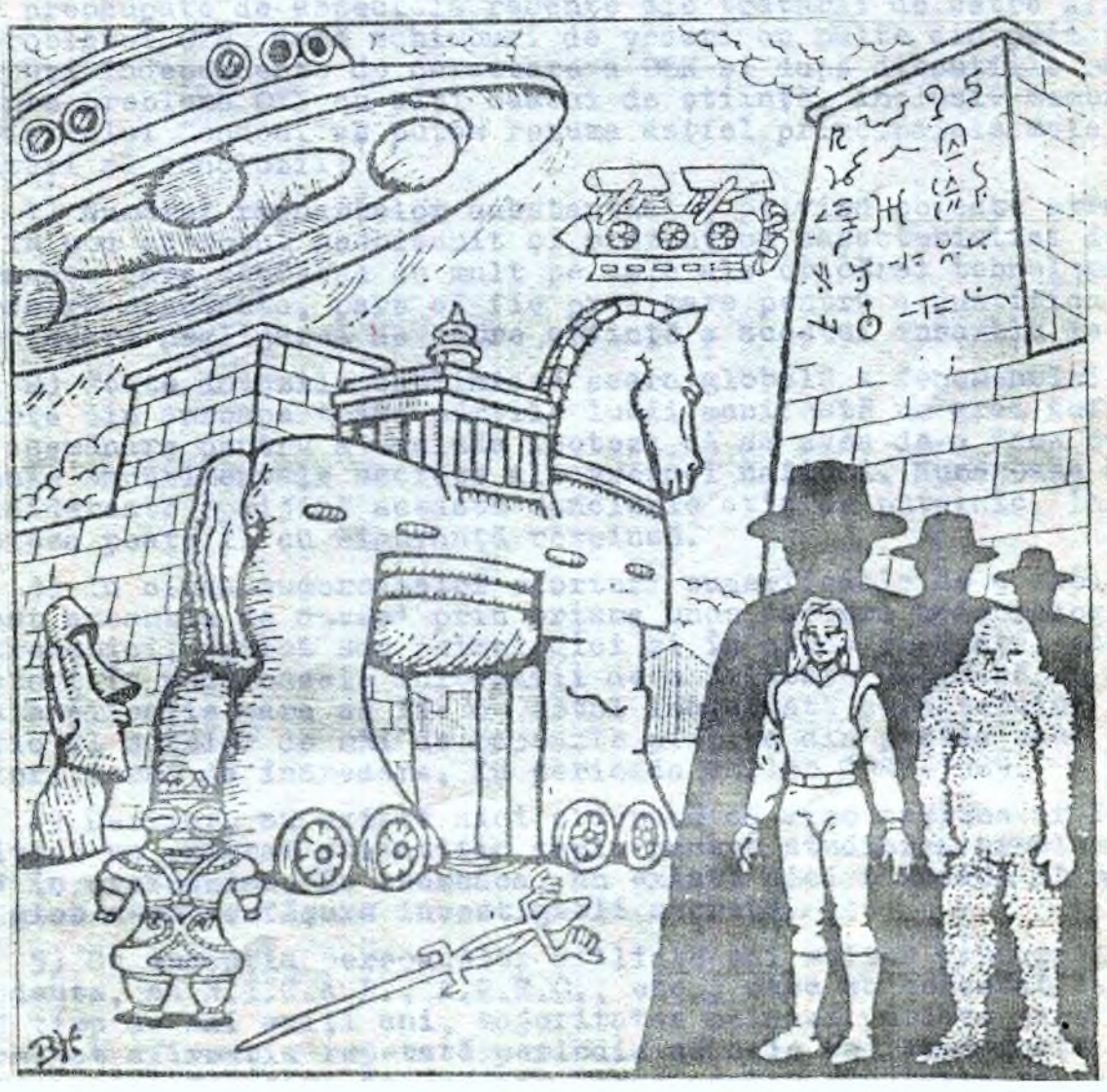

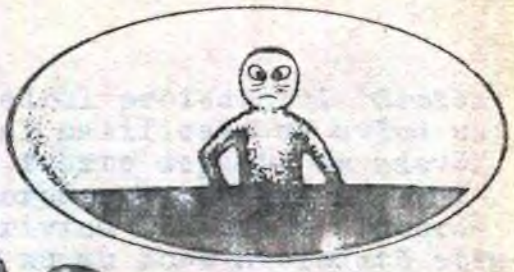

The UFO-Problem

PROBLEMA O.Z.N.

După mai bine de doi ani de studii foarte intense asupra problemei obiectelor zburătoare neidentificate (OZN), după interogarea a circa 500 de martori ai unor cazuri selecţionate atît din Statele Unite, cît şi din alte ţări, după discuţii cu majoritatea persoanelor preocupate de aspectele recente ale tratării de către Air Force a problemei OZN, după schimburi de vederi cu multe din principalele grupuri independente de cercetare a OZN şi după discuţiile repetate despre problema OZN cu alţi oameni de ştiinţă, inclusiv membri ai Proiectului Condon, aş putea rezuma astfel principalele mele constatări şi concluzii:

1) Numărul rapoartelor substanţiale, privind obiecte structurate în mod cu totul neobişnuit şi prezentînd caracteristici de performanţe care depăşesc cu mult pe cele ale oricărei tehnologii terestre cunoscute, pare să fie prea mare pentru a justifica în continuare neglijarea de către ştiinţă a acestui ansamblu de dovezi.

2) Toate dovezile subliniază scara globală a fenomenului, rapoarte din aproape toate părţile lumii manifestă un grad suficient de asemănare pentru a exclude ipoteza că am avea de-a face cu vehicule experimentale secrete ale vreunei naţiuni. Numeroase alte considerente sprijină această concluzie atît de puternic, încît ipoteza poate fi cu siguranţă respinsă.

3) In ciuda numeroaselor eforturi superficiale de a explica acest ansamblu de dovezi prin prisma unor factori meteorologici, astronomici, optici sau psihologici şi în ciuda prezenţei acestor factori în numeroasele informaţii de o calitate dubioasă, o asemenea explicaţie pare să fie cu totul inadecvată caracterului enigmatic al sutelor de mii de rapoarte primite din partea unor observatori demni de încredere, în perioada anilor 1947-1969.

4) Desigur, nu există nici o dovadă că vreo naţiune ar fi iniţiat un program ştiinţific amplu pentru studierea problemei OZN în profunzime. De asemenea, nu există nici o dovadă că undeva pe glob s-ar desfăşura investigaţii secrete.

5) Cu excepţia persoanelor afiliate mai multor grupuri independente, ca N.I.C.A.P., A.P.R.O., etc., care au cercetat cazurile OZN timp de mai mulţi ani, majoritatea opiniei publice pare să fi acceptat afirmaţia repetată periodic că cele mai bune forţe ştiinţifice sînt folosite de U.S.Air Force pentru studierea rapoartelor OZN şi că rezultatele nu ar indica nimic inexplicabil pentru ştiin-

ţa şi tehnologia existentă.

6) Deşi studiile OZN efectuate în cadrul proiectului "Cartea albastră" de la Air Force au fost oficial calificate ca avînd un caracter ştiinţific, lucrul acesta este foarte departe de adevăr. In ultimii 15 ani, Proiectul a emis numeroase aprecieri superficiale şi adesea cu totul incompetente privind OZN-urile. Laboratoarele principale din cadrul Air Force nu au fost niciodată atrase la studierea largă şi activă a fenomenelor OZN, desi tocmai în aceste laboratoare se găsesc forţele cele mai calificate de care dispune Air Force.

7) Dacă examinăm istoria de 20 de ani a eforturilor depuse de Air Force pentru a-şi asigura un sprijin ştiinţific din afară în problema OZN, întîlnim cazuri repetate de avizări negative şi de recomandări de a diminua importanţa dată studiului OZN, sau chiar de a o abandona. După părerea mea, sprijinul ştiinţific primit de Air Force, în decursul anilor, din partea comunităţii ştiinţifice, a fost aproape totdeauna extrem de slab, ceea ce reprezintă un factor major în răspunsul cu totul necorespunzător dat de Air Force problemei OZN. Am ajuns să consider acest fapt şi nu o indicaţie venită "de sus", drept cauza pentru care U.S. Air Force nu a reacţionat, deseori, la rapoartele OZN provenite de la propriul său personal de zbor.

8) Cred că Raportul Condon reprezintă cea mai deficitară consultaţie ştiinţifică asupra OZN pe care au primit-o vreodată Air Force şi guvernul federal de la un sector al comunităţii ştiinţifice. In ciuda acestei vaste publicităţi tinzînd să dovedească contrariul, eu cred că acest raport nu constituie studiul exhaustiv care se consideră că ar fi trebuit să fie. Mai curînd cred că este un studiu foarte slab, dacă îl măsurăm pe baza normelor obişnuite ale investigaţiei ştiinţifice şi că se caracterizează prin numeroase deficienţe serioase.

9) După părerea mea, situaţia s-a complicat în mod grav din cauza aprecierii aproape superficiale şi a puternicului sprijin acordat Raportului Condon de o comisie de revizie ad-hoc a Academiei Naţionale de Ştiinţe. Cred că nici unul din cei 11 membri ai comisiei nu a avut anterior vreo experienţă de investigaţie mai largă, în problema OZN.

10) Toate cele de mai sus par să indice că nici un progres ştiinţific important în elucidarea misterului vechi de 20 de ani al OZN-urilor, a caracterului şi originii lor, nu va fi posibil pînă cînd serioasele inadvertenţe ale Raportului Condon nu vor fi supuse discuţiei generale, în sectoarele ştiinţifice şi tehnice.

11) Institutul american de aeronautică şi astronautică (AIAA) prin subcomitetul său pentru studiul OZN a fost solicitat să acorde o serioasă atenţie ştiinţifică problemei OZN. Sprijin cu căldură această sugestie. A.I.A.A. este poate grupul profesional cel mai îndreptăţit să examineze problema OZN, într-un mod nou şi independent.

Raportul Condon (care există în forma neprescurtată într-un volum mic apărut în editura Bantam Books) şi supărătoarele sale deficienţe vor forma principalul subiect al comunicării mele în faţa Secţiei de rachete pentru Oceanul Pacific din A.I.A.A. Aici pot doar să rezum cîteva din unul din deficienţele principale, pe care le voi ilustra cu exemple specifice, în cursul comunicării.

Trebuie subliniat un fapt: capitolul de Concluzii şi Recomandări al Raportului Condon este semnat doar de Condon, şi, deşi este formulat la persoana I-a plural, investigaţiile întreprinse

Ce valoare au „probele fizice directe“ şi „indirecte“ ale existenţei O.Z.N.?

Răspunsul Comisiei Condon (4)

A) Obiectul ar fi apărut din soare şi ar fi început să planeze. Luna se afla în stînga
B) Luna este în dreapta
C) Încercare de a reface situaţia din foto A, ţinînd în mînă un obiect iluminat şi creînd un halo prin mişcarea mîinii. Luna este la dreapta
D) Încercare de a reface situaţia din foto B cu ajutorul unei farfurii ţinute în mînă şi luminate de o lanternă. Luna este în dreapta.

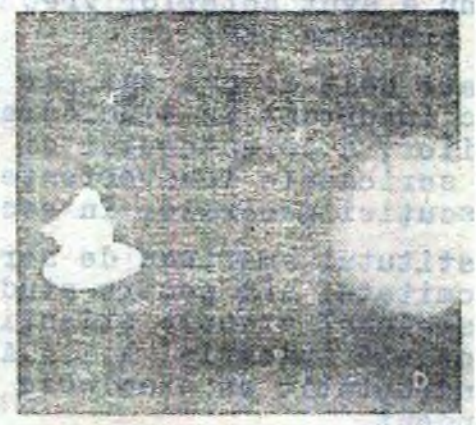

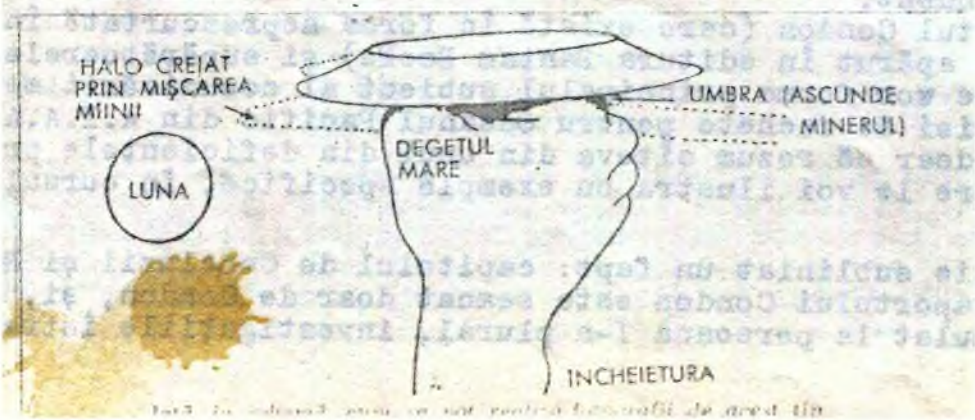

în rîndul cîtorva membri al colectivului de cercetări, care au contribuit la redactarea altor capitole, mi-au arătat că acest capitol rezumativ, de o importanţă hotărîtoare, nu a fost pregătit cu contribuţia unanimă a micului colectiv de cercetări al Proiectului. Acesta este un amănunt mai însemnat decît ar putea presupune persoanele care nu cunosc istoria neobişnuită a Proiectului Condon şi slaba participare a directorului său, pe aproape toată durata Proiectului. (Pentru unele amănunte, poate fi consultat volumul "UFOs ? Yes !" de Saunders şi Harkins, editura Signet 1969).

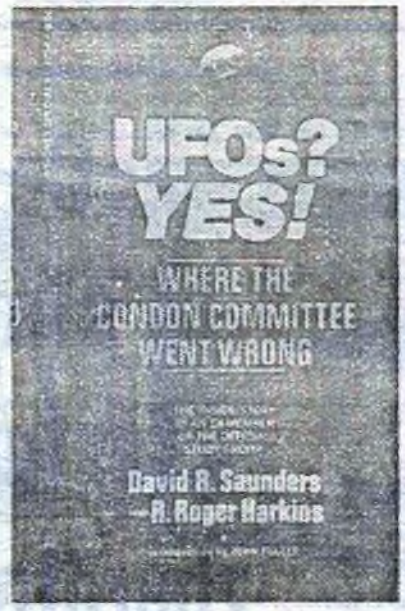

Condon afirmă : "continuarea studiului extensiv al problemei OZN nu poate fi îndreptăţită, probabil, de speranţa că astfel ştiinţa ar progresa". După el, nu numai că nu ar trebui înfiinţat vreun grup sau organism care să continue studiul OZN, dar asemenea probleme de mîna a doua, care ar putea avea o influenţă asupra funcţiunilor apărării, pot fi rezolvate "fără continuarea existenţei unei unităţi speciale, ca Proiectul "Cartea albastră". Recunoscînd posibilitatea ca rapoarte OZN să fie prezentate şi în viitor unor organe ale guvernului de către diferiţi cetăţeni, el recomandă (pentru a sublinia şi mai mult punctul său de vedere anterior) "să nu se întreprindă nimic cu ele, în speranţa că ar contribui la progresul ştiinţei". El încheie recomadările sale principale cu o admonestare adresată învăţătorilor cerîndu-le să-i povăţuiască pe elevi "să nu absoarbă material nesănătos şi eronat" din cărţile despre OZN. Prin aceasta, problema OZN este aşezată alături de astrologie, frenologie şi alte pseudo-ştiinţe.

Dar, de fapt, prin ce anume îndreptăţeşte masivul Raport Condon asemenea concluzii, asemenea recomandări ?

După cum voi arăta în observaţiile mele, există relativ puţine lucruri în acest Raport, care să permită astfel de concluzii. Intr-adevăr, recomandările lui Condon sînt atît de asemănătoare cu declaraţiile publice negative pe care le făcuse după numai trei luni de la înfiinţarea Proiectului, încît avem dreptul să ne întrebăm dacă Condon a studiat într-adevăr cu atenţie cuprinsul actual al acestui Raport, pentru a-şi putea modifica opiniile sale anterioare.

Se pune întrebarea cum poate el da la o parte asemenea cazuri neexplicate, existente în raport, cum este cazul OZN al avionului B-47, petrecut în 1957 în zona Lousiana - Texas ? După ce am stat foarte recent de vorbă cu toti cei şase membri ai echipajului , găsesc că este un caz extrem de interesant şi surprinzător, după

Ce sînt „farfuriile zburătoare“ ?

Răspunsul Comisiei Condon

„Cîteva milioane de americani cred că au văzut obiecte care ar putea fi descrise ca farfurii zburătoare neidentificate sau farfurii zburătoare“ — scrie ziaristul Walter Sullivan în introducerea la recent apărutul raport Condon. S-ar putea adăuga că mulți alți oameni din întreaga lume se află în aceeași situație. Sînt oare cu toții victimele unei iluzii colective ? Sau, dimpotrivă, Pămîntul este supravegheat îndeaproape de observatori extratereștri ale căror intenții față de noi ne sînt încă necunoscute ? Vreme îndelungată, oamenii de știință au refuzat să ia în considerare acest fenomen misterios. În ultimii doi ani însă, un grup de prestigioși savanți ai Universității din Colorado și-au consacrat eforturile exclusiv descifrării acestei enigme.

Rezultatele cercetărilor lor au fost expuse amănunțit într-un studiu în trei volume însumînd 1 500 de pagini. Întrucît, pe de o parte, spațiul revistei nu ne-ar permite să reproducem integral toate capitolele concludente, iar, pe de altă parte, caracterul științific al lucrării face ca uneori stilul să fie arid, și informațiile cuprinse greu accesibile nespecialiștilor, am ales altă modalitate de prezentare : vom relata, cu citate ample, tot ceea ce poate contribui la elucidarea atît de răspîndițelor semne de întrebare în legătură cu „farfuriile zburătoare“.

Prima întrebare este, probabil, ce anume a determinat interesul oficial exprimat prin alocarea a jumătate de milion de dolari și angajarea unui număr important de specialiști în vederea efectuării acestor cercetări. În ultimii 20 de ani, literatura științifico-fantastică și cea de așa-numită popularizare a științei s-au îmbogățit cu zeci de volume despre „farfuriile zburătoare“, scrise, aproape fără excepție, de autori convinși că fenomenul abordat este nu numai real, dar și de cea mai mare însemnătate pentru viitorul civilizației umane. Totul a început la 24 iunie 1947, cînd ziarele americane au publicat prima relatare despre o „farfurie zburătoare“. Se povestește că un om de afaceri din Boise, statul Idaho, pe nume Keneth Arnold, văzuse, în timp ce zboară cu avionul său particular, nouă obiecte foarte luminoase în formă de disc. El le descria ca pe niște „farfurii care lunecă pe apă“. Gazetarii le-au transformat în „farfurii zburătoare“, termen care a intrat de atunci în dicționarele din întreaga lume. Pentru a urmări destinul noțiunii de „farfurie zburătoare“ pînă la concluziile raportului Condon, am ales, din stufoasa literatură care le-a fost consacrată, două lucrări apărute la interval de zece ani : „RAPORTUL DESPRE OBIECTELE ZBURĂTOARE NEIDENTIFICATE“ scrisă în 1957 de EDWARD G. RUPPELT, fost șef al comisiei forțelor aeriene americane pentru investigarea

ZBURĂTOARE AICI ȘI ACUM“, carte publicată în 1967 de FRANK EDWARDS, reporter de radio și televiziune care și-a consacrat ani îndelungați cercetării și popularizării fenomenului O.Z.N. Cărțile lor au ajuns lucrări de referință în acest domeniu, în care hotarul dintre observația științifică și fantezia scriitoricească devine din ce în ce mai greu de trasat. Interesul celor două lucrări rezidă și în faptul că autorii lor sînt exponenți ai celor două grupuri de O.Z.N.-iști a căror înfruntare a dat naștere celor mai înfocate controverse : în timp ce Edward Ruppelt a lucrat pentru forțele aeriene ale Statelor Unite, Frank Edwards (decedat în cursul anului 1967) făcea parte dintre cei care consideră că forțele aeriene americane au interes să ascundă adevărul opiniei publice.

Astăzi, cuvintele „Unidentified Flying Objects“ și inițialele lor U.F.O. —

cum vă voi arăta. Condon, evident, poate să-l ignoreze într-o oarecare măsură. Şi cum se poate ca un caz OZN atît de clar şi de bine prezentat cum este cel înregistrat de mai multe radare şi urmărit vizual, de mai multe persoane de la baza aeriană britanică Lakenheath, în 1956, să fie desconsiderat de Condon, ca şi alte cazuri neexplicate ale Raportului Condon, cum ar fi cele de la Beverly, Massachusetts (4/66), Utica, New York (6/55) , Colorado Springs (5/67), Jackson, Alabama (11/56) sau Joplin, Missouri (1/67), plus un număr de alte cazuri care continuă să fie incluse în categoria neexplicate, după ce cercetările Proiectului au fost încheiate ?

Deoarece Condon pare să fie autorul unui istoric al problemei OZN în perioada 1947-1968, care constituie un capitol al Raportului, el trebuie desigur să cunoască tipul de cazuri "clasice" care au dus la însăşi apariţia problemei pe care el s-a angajat să o rezolve pentru Air Force. Dacă e aşa, atunci trebuie să ne întrebăm cum poate fi el satisfăcut de introducerea în Raport a atîtor cazuri evident triviale, de un interes mai puţin decît marginal în această etapă a studiului OZN ? De ce, trebuie să întreb, se discută atîtea cazuri nesemnificative, cînd sînt analizate atît de puţine cazuri remarcabile din trecut ?

Ii rog pe toţi să-şi procure exemplare ale Raportului Condon şi să-l studieze cu atenţie. Cu cît va fi mai mare numărul oamenilor de ştiinţă care să stabilească nivelul argumentaţiei sale ştiinţifice, cu atît mai curînd se va putea afla de toată lumea că noi încă nu avem "răspunsul ştiinţific definitiv, la una din cele mai fascinante enigme ale lumii", pentru a cita coperta cărţii.

Raportul Condon a adîncit, nu a soluţionat problema OZN. A.I.A.A. poate şi trebuie să contribuie la rezolvarea acestui mare mister ştiinţific. Cea mai mică posibilitate de a ne afla în faţa unei forme oarecare de observaţie extraterestră ar trebui să constituie un stimulent important pentru o cercetare amănunţită a dovezilor pentru şi contra acestei ipoteze. Continui să consider că este dificil să acceptăm o altă ipoteză.

James E. McDonald

informatii

O carte dedicată Obiectelor Zburătoare Neidentificate.

Trebuie să recunoaştem că, atît specialişti cît şi profanii continuă să fie fascinaţi de relatările despre Obiecte Zburătoare Ne identificate.

In Statele Unite ale Americii a apărut o carte în care, cu aprobarea Guvernului, sînt publicate observaţiile unor baze militare privind OZN-urile.

Cartea se intitulează "Intenţie clară". Cei doi autori , Lawrence Forsheet şi Barry Greenwood, susţin că Forţele Aeriene, CIA şi alte organizaţii guvernamentale au investigat Obiectele Zburătoare Neidentificate care şi-au făcut apariţia în zonele militare şi în unele zone în care accesul este interzis. Ei au cercetat în detaliu incidentele petrecute la o bază NATO din Anglia şi la o altă bază militară din Statele Unite.

Cei doi autori se ocupă de subiectul OZN-urilor de peste 20 de ani, perioadă în care au adunat zeci de mii de pagini conţinînd relatări impresionante.

Cu investigarea OZN-urilor s-au ocupat şi Forţele Aeriene ale Americii, cercetările şi observaţiile fiind parte a proiectului denumit "Cartea Albastră".

Un purtător de cuvînt al Forţelor Aeriene, a declarat că cercetările au fost întrerupte în anul 1969 datorită faptului că OZN-urile "nu prezintă un pericol pentru securitatea naţională".

Lawrence Forsheet, care este membru al Centrului pentru cercetarea OZN-urilor, declară că ultimile OZN-uri au fost observate recent în Westchinster, New York şi menţionează:

"Conform relatărilor unor militari, o Farfurie Zburătoare a aterizat în anul 1980 chiar în apropierea unei baze NATO din Anglia, în perimetrul unde era depozitat material nuclear".

In cartea "Intenţie clară" se vorbeşte şi despre apariţia în 1980 a unor "lumini aeriene neidentificate" la baza aeriană Kertland din New Mexico.

Un raport de sapte pagini întocmit de Forţele Aeriene confirmă cele întîmplate atunci. Raportul spune că pe data de 8 august 1980 trei politişti din corpul patrulei au văzut o lumină ce se deplasa de la Nord la Sud în regiunea Coyot Canyon.

Martorii oculari spun că lumina se deplasa într-un mod foarte curios, alternînd viteza cu opriri bruşte. Datorită acestor manevre s-a spus că n-a putut fi vorba de un helicopter, aparat de zbor incapabil să le efectueze. In următoarele zile au apărut noi rapoarte documentate despre OZN-uri.

- oooooo -

IAȘI '84

In perioada 18-20 mai 1984 în municipiul Iași, clubul "Cosmos 2000" din cadrul Casei de Cultură a Tineretului și Studenților a organizat un simpozion național denumit "Știința și aspirațiile Umanității", manifestare dedicată celei de a 40-a aniversări a revoluției de eliberare națională și socială, antifascistă și antiimperialistă și Congresului al XIII-lea al P.C.R.

Simpozionul care s-a desfășurat în 3 secțiuni mari a reunit personalități de seamă a științei și tehnicii românești.

Prima secțiune a cuprins lucrări din Istoria civilizațiilor, Paleoastronautică și energii neconvenționale.

Secțiunea a doua s-a referit la Medicina tradițională, biologie și psihotronică, iar secțiunea a treia, și ultima, la cercetarea spațiului cosmic și asupra studiului Obiectelor Zburătoare Neidentificate.

Lucrările care au fost legate de studiul OZN și al civilizațiilor extraterestre au fost în ordinea prezentării lor următoarele:

I. - "Modalități de comunicare între civilizațiile extraterestre", prezentată de Silviu Lambrino, din Ploiești.

II. - "OZN-urile și cutremurele de pământ" - lucrare ce a fost susținută de prof. Călin Turcu din Vălenii de Munte, care a încercat să stabilească o legătură între aceste stranii fenomene (UFO) și cutremurele de pământ prin prezentarea de exemple concrete pe o lungă perioadă de timp și de pe întreg mapamondul.

III. - "Epigrafia OZN" prezentată de Augustin Moraru din Ploiești a fost obiectul unor referiri la studiul inscripțiilor care aveau o legătură directă cu așa-zisele OZN-uri sau umanoizii care le însoțeau.
Lucrarea a prezentat o clasificare a inscripțiilor după originea lor, însoțită de ilustrări de diapozitive dintre cele mai veridice și a încercat să răspundă la întrebarea dacă acestea reprezintă o dorință de comunicare cu civilizația noastră sau fac parte dintr-o totalitate de lucruri neobișnuite nouă.

- R.U.F.O.R. -

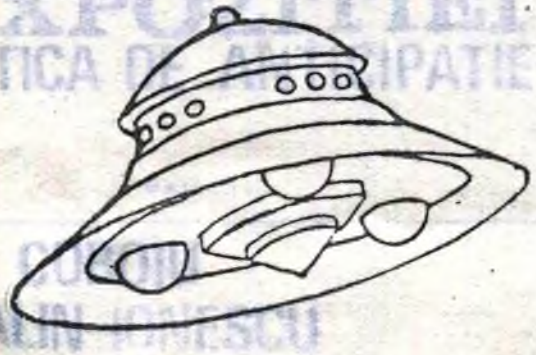

„Cosmos-2000"

ÎN EVIDENȚĂ
R U F O R
COPIA NR 4

CASA DE CULTURA A SINDICATELOR [illegible]

universclub

DUMINICA
9 decembrie a.c.
ora 9[30]
sala STUDIO

ORGANIZEAZA

SIMPOZIONUL

•ENERGIE•
•PROGRES•
•CIVILIZATIE

„Noi date in relația: PETROL, ENERGIE, PETROCHIMIE"
dr. ing. George Kalmuschi – I.C.I.P.P. Ploiești

„Forme neobișnuite ale energiei"
ing. inv. Justin Capră – București

„Gindirea in problema naturii materiei vii"
Acad. Eugen Macovschi – Fac. Biologie București

„Valabilitatea principiului conservării energiei"
prof. dr. Ioan Purica – Fac. Energetică București

„Helio-electo-centrale orbitale (o soluție energetică a mileniului III)"
conf. dr. ing. Florin Zăgănescu – CNIAR București

URMAT DE VERNISAJUL

EXPOZITIEI
de ARTA PLASTICA DE ANTICIPATIE

expun:

a.

- ✱DAN COROIU
- ✱CATALIN IONESCU
- ✱COSTIN OPREA
- ✱GH. VASILACHE

pași-
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
bași-

ÎN EVIDENȚĂ
R U F O R
COPIA NR 4.

Ovni, en chino, se dice «lai-li pu ming fei hui
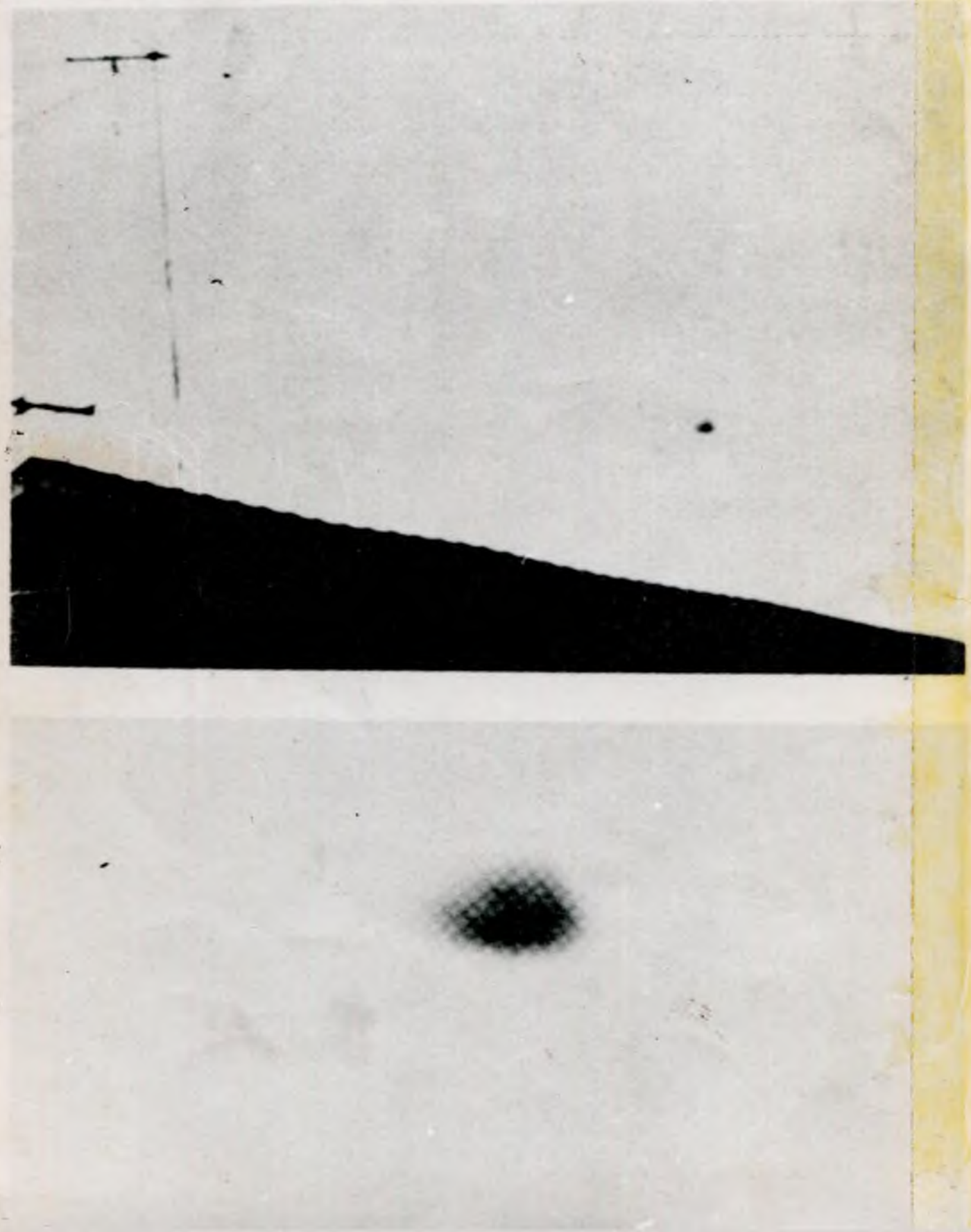
El primer testimonio gráfico de un ovni sobre las lejanas
reció el 29 de mayo de 1968 en la primera página del diar
un periódico que se publica en lenguaje chino.